

Liahona

Hur rättvisan och barmhärtigheten befriar oss från fångenskap, s. 20

Hur Guds nåd verkligen fungerar, s. 42

Vad är det som är så bra med den stora och rymliga byggnaden? s. 48

Barn, era exempel har betydelse, s. 67, 71

“Men den som dricker av det vatten jag ger honom skall aldrig någonsin törsta. Det vatten jag ger skall i honom bli en källa, som flödar fram och ger evigt liv.”

Johannes 4:14

BUDSKAP

- 4 Budskap från första presidentskapet: Heliga för alla tider**
Dieter F. Uchtdorf
- 7 Besökslärarnas budskap: Oberoende**

ARTIKLAR

- 18 Mina tacksamhetsböner**
Christie Skrinak
Vår familj var i desperat behov av välsignelser. Hur kunde jag vara tacksam mitt i sådana prövningar?
- 20 Guds rättvisa och barmhärtighet**
Jeffrey R. Holland
Om vi kan omvända oss från våra synder och visa barmhärtighet i fråga om andras synder, sträcker sig allas vår levande Fader ner för att lyfta upp oss.

- 26 Kristlig nåd**
Randy L. Daybell
De här berättelserna ur skrifterna om Frälsarens liv kan lära oss bra sätt att vara barmhärtiga på.
- 30 Hur fastställs en lära?**
LaRene Porter Gaunt
Använd den här uppställningen för att lära dig mer om hur Gud uppenbarar läror till profeter och apostlar.
- 32 Dagens unga män behöver rättfärdiga förebilder**
Hikari Loftus
Efter att ha arbetat sig igenom sin egen problemfyllda ungdom strävar Todd Sylvester efter att nå ut till dagens unga män.
- 36 Fortfarande ett stridsrop**
Richard M. Romney
“Familjen: Ett tillkännagivande för världen” fungerar som ett nutida frihetsbaner genom att bidra med klarhet och vägledning till familjen.

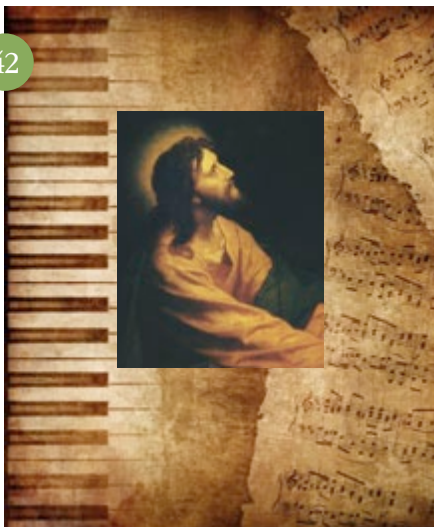
AVDELNINGAR

- 8 Anteckningar från aprilkonferensen**
- 10 Vad vi tror på: Prästadömet måste användas värdigt**
- 12 Vårt hem, vår familj: Herren har aldrig skrikit åt mig**
Anonym
- 14 Evangelieklassiker: Vad betyder Jesus för oss i dag?**
David B. Haight
- 16 Kyrkonytt**
- 38 Sista dagars heliga berättar**
- 80 Tills vi möts igen: Det längsta sakramentsmötet**
Okon Edet Effiong

PÅ OMSLAGET

Framsida: *Det återfunna lamm*, av Newell Convers Wyeth, reproducerad med tillstånd av Colby College Museum of Art. Baksida: foto © Thinkstock. Insida av omslagets framsida: foto Chelsea Stark.

42

42 Hans nåd är nog

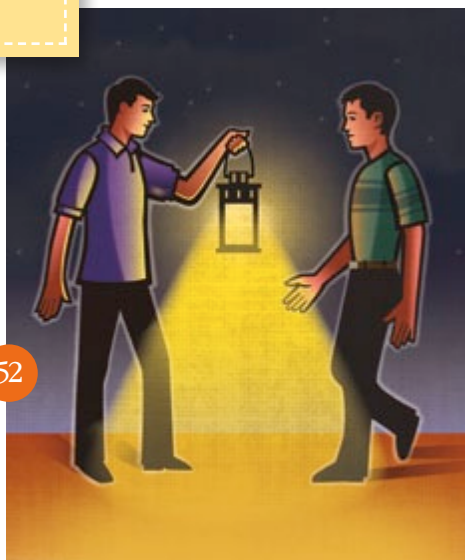
Brad Wilcox

Underverket med Kristi nåd är inte bara att vi kan återvända till himlen utan att vi kan förändra oss så att vi känner oss hemma där.

Se om du kan hitta Liahona som är gömd i det här numret.

Ledtråd:
Jesus besökte människorna i Amerika.

52

46 Steg mot lycka

D. Todd Christofferson

När vi förstår syftet med buden vill vi ha fler av dem inte färre.

48 Vad är det som är så bra med den stora och rymliga byggnaden?

Dennis C. Gaunt

Den stora och rymliga byggnaden kan vara lockande, så hur undviker vi den?

52 Var ett ljus för dina vänner

Benjamín De Hoyos

Missionsarbete börjar med ett gott exempel.

54 Rakt på sak**56 Vägledning för de unga: Musikens inflytande**

Rosemary M. Wixom

Vad kan möss lära oss om hur man väljer sund musik?

58 En bön i mitt hjärta

Ma. Consuelo N.

Herrens ord hjälpte mig att älska musik ännu mer.

59 Affisch: Ge framtiden en rivstart**60 Från missionsfältet: Genom tunna väggar**

Monica Garcia Adams

Det var inte bara Soledad som lyssnade; Juan lyssnade på andra sidan väggen.

62 Lära sig av levande profeter

Neil L. Andersen

De här fyra frågorna kan hjälpa dig att följa profeten.

64

64 Skriva det rätta

Jan Pinborough

Caras lärare sade att vår himmelske Fader, Jesus Kristus och den Helige Anden är en person. Vad kunde Cara säga?

66 Sång: Jesus är min herde

Tammy Simister Robinson

67 Trofasta exempel

Jean A. Stevens

Exemplen som de här primärbarnen i Hongkong visade hjälpte deras församlingsmedlemmar ha tron att följa evangeliet.

68 På vandringsleden: Templet i Nauvoo och fängelset i Carthage

Jennifer Maddy

70 Särskilt vittne: Varför är det viktigt att ha både Bibeln och Mormons bok?

Äldste L. Tom Perry

71 Jag valde det rätta

Ekene B.

Jag ville inte dricka vinet men vad skulle hända min familj om jag inte gjorde det?

72 Vår sida**74 Ta med Primär hem: Jag ska tjäna Gud av allt mitt hjärta, all min förmåga, allt mitt förstånd och all min styrka****76 För små barn****81 Porträtt av en profet: George Albert Smith****RÄTTELSE**

Vi ber om ursäkt för ett fel i "Skriftkort" på sidorna 65 och 66 i augustinumret. Skriftställerna för kortet "När jag känner mig glad ..." ska vara Psaltaren 118:24; Johannes 13:17 och Alma 26:35. Skriftställerna för kortet "När jag behöver mod ..." ska vara Daniel 6; 1 Nephi 3:7 och Alma 56:44-48. Rättade sidor kan skrivas ut från liahona.lds.org.

Internationell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlarnas kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Chefredaktör: Craig A. Cardon

Rådgivande: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster,
Christoffel Golden Jr., Anthony D. Perkins

Verkställande direktör: David T. Warner

Chef för familje- och medlemsupport: Vincent A. Vaughn

Chef för kyrkans tidningar: Allan R. Loyborg

Verksamhetschef: Garff Cannon

Redaktionschef: R. Val Johnson

Biträdande redaktionschefer: Ryan Carr, LaRene Porter Gaunt

Tidskriftsassistent: Melissa Zenteno

Skriv- och redigeringslag: Susan Barrett, David Dickson, David A.
Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Lori Fuller,
Garrett H. Garff, Jennifer Grace Jones, Hikari Loftus, Michael R.
Morris, Richard M. Romney, Paul VanDenBergh, Julia Woodbury

Huvudansvarig för grafik: J. Scott Knudsen

Grafikansvarig: Tadd R. Peterson

Formgivningsteam: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
C. Kimall Bott, Thomas Child, Nate Gines, Kerry Lynn C. Herrin,
Colleen Hincley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy,
Brad Teare

Samordnare av immateriell ägarerätt: Collette Nebeker Aune

Produktionschef: Jane Ann Peters

Produktionsteam: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge,
Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson,
Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Tryckerichef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Översättning:

Översättningstjänst

Mariatorget 1A

118 48 STOCKHOLM

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

För prenumeration och priser utanför Förenta staterna och Kanada,
gå till store.lds.org eller kontakta kyrkans lokala distributionscenter
eller församlings- eller grensledare.

Ansvarig utgivare för Liahona: Claes-Göran Edlund

Ansvarig för Kyrkonytt: Gösta Körlöf

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, avdelningen för

medlemsuppteckningar och statistik

Sveagatan 8A

441 32 Alingsås

Prenumerationsinformation

Prenumeration eller ändring av adress sker genom att kontakta

Customer Service (kundtjänsten)

Tel: 08-500 655 20

E-post: RCStockholm@LDSCChurch.org

Internet: store.lds.org

Priset för en helårsprenumeration är SEK 80:00 som insättes på
plusgiro: 260353-8. Ange Liahona och språk.

Skicka manuskript och frågor online till liahona.lds.org; via post
till Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT
84150-0024, USA eller via e-post till liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller
"vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska,
cebuano, danska, engelska, estniska, filipinska, finska, franska,
grekiska, holländska, isländska, indonesiska, italienska, japanska,
kambodjanska, kinesiska (förenklad), kiribatiska, kroatiska,
lettiska, litauiska, malagassiska, marshalliska, mongoliska, norska,
poliska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, slovenska,
spanska, svenska, swahili, tagalog, tahitiska, thailändska, tjekiska,
tonganska, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska.
(Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt. Printed in the
United States of America.

Text och visuellt material i Liahona får kopieras för tillfälligt, icke

kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material får

inte kopieras om restriktioner för detta anges intill konstverket.

Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office,

50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post:

cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

September 2013 Vol. 137 No. 9. LIAHONA (USPS 311-480) Swedish

(ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of Jesus Christ

of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150.

USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus

applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Thirty

days' notice required for change of address. Include address label

from a recent issue; old and new address must be included. Send

USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at

address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card

orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.

(Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes

to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,

Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Förslag till familjens hemafton

Det här numret innehåller artiklar och aktiviteter som kan användas under hemaftnarna. Här följer två exempel.

FOTOILLUSTRATION CODY BELL

“Vad är det som är så bra med den stora och rymliga byggnaden?” sidan 48: Läs artikeln med din familj. Du kan fråga dem om de någon gång har känt sig generade över att följa kyrkans normer. Du kan berätta om ett tillfälle när du kände så och vad du lärde dig. Samtala om skillnaden mellan att säga jag *kan inte* göra det jämfört med att säga jag *vill inte* göra det. Din familj kan följa den här skriftstäl-lekedjan för att lära sig mer om hur handlingsfriheten passar in i Guds plan: Mose 4:1–4; 2 Nephi 2:14–16, 22–27; Josua 24:15; Mosiah 2:41; Läran och förbunden 82:10; 130:20–21. Ni kan sjunga “Gör rätt val” (*Psalmer*, nr 162) eller en annan psalm om att göra bra val.

“Skriva det rätta”, sidan 64 och **“Jag valde det rätta”,** sidan 71: Du kan berätta hur både Cara och Ekene i den här berättelsen kom på hur de skulle stå för sanningen. Ni kan samtala om vad det innebär att “stå som vittnen om Gud” (Mosiah 18:9). Fundera över hur ni kan bära ert vittnesbörd och sätt upp en plan för att göra det den här veckan. Som aktivitet kan din familj läsa eller gå igenom berättelser från skrifterna där någon stod som vittne om Gud. Gör sedan ett rollspel med personerna i berättelsen. Några förslag på berättelser är när Daniel och hans vänner vägrar äta sådant som inte är bra (Daniel 1), när Stefanus vittnar om Jesus Kristus (Apg. 6–7) och när Nephi uppmanar sina bröder att hämta plåtarna (1 Nephi 3–4).

PÅ DITT SPRÅK

Liahona och annat material från kyrkan finns på många språk på languages.lds.org.

ÄMNEN I DET HÄR NUMRET

Sidnumren gäller artikelns första sida.

Barmhärtighet, 20, 26

Bibeln, 70

Buden, 46, 71

Bön, 18, 58, 60, 72

Den Helige Anden, 12,
41, 56, 72, 80

Exempel, 32, 38, 40, 52,
67, 74

Familjen, 12, 36

Frihet, 20

Fysisk hälsa, 54

Förvalterskap, 80

Handlingsfrihet, 48

Jesus Kristus, 26, 66, 76

Kyrkans historia, 7, 68

Kyskhets, 54

Lära, 30

Missionsarbete, 40, 52,
54, 60

Mormons bok, 70

Motgångar, 4, 18, 48, 71

Musik, 56, 58

Nåd, 42

Oberoende, 7

Omvändelse, 20

Profeter, 30, 62

Prästadömet, 10

Rättvisa, 20

Sakramentet, 80

Skrifterna, 40, 70

Smith, George Albert, 81

Tacksamhet, 18

Tempel, 68

Tionde, 67

Tjänande, 74

Tro, 39, 72, 76

Underverk, 76

Uppenbarelse, 30, 62

Utbildning, 59

Visdomsordet, 71

Vittnesbörd, 64

**President
Dieter F. Uchtdorf**
andre rådgivare i första
presidentskapet

Heliga

FÖR ALLA TIDER

Jag har barndomsminnen från en del av världen som kan användas till vykort för årstidernas skiftningar. Varje månad som gick var härlig och underbar. En perfekt vinterdag täcktes bergen och stadsgatorna av nyfallen snö. Våren kom med befriande regn och en explosion av grönska. Sommarens dåsiga skyar bildade en mild blå kanvas för den klara solens sken. Och den spektakulära hösten förvandlade naturen till lysande nyanser av orange, gult och rött. Som barn älskade jag varje årstid och än i dag älskar jag karaktären och det unika hos var och en.

Vi har också olika årstider i vårt liv. En del är varma och behagliga. Andra är inte det. En del dagar är lika vackra som bilderna i en almanacka. Och så finns det dagar och omständigheter som orsakar hjärtesorg och kan ge intensiva känslor av förtvivlan, ovilja och bitterhet.

Jag är övertygad om att vi alla en eller annan gång har tänkt att det skulle vara trevligt att bo i ett land som bara har en perfekt årstid, och undvika de obehagliga tiderna däremellan.

Men det är inte möjligt. Inte heller är det önskvärt.

När jag ser tillbaka på mitt liv är det uppenbart att många av de tider då jag upplevt störst tillväxt har varit när jag har gått igenom de stormiga årstiderna.

Vår allvise himmelske Fader visste att för att hans barn skulle växa och bli de personer de är avsedda att bli, behövde de uppleva tider av motgångar under jordelivets resa. Lehi, en profet i Mormons bok, sade att utan motstånd "skulle ingen rättfärdighet kunna finnas" (2 Nephi 2:11). Faktum är att det är det bittra i livet som gör att vi kan känna igen, jämföra och uppskatta dess sötma (se L&F 29:39; Mose 6:55).

President Brigham Young uttryckte det så här: "Alla intelligenta varelser som ska krönas med ära, odödlighet och eviga liv, måste genomgå varje svårt prov som bestämts för intelligenta varelser, för att kunna få sin härlighet och upphöjelse. Varje olycka som kan drabba dödliga varelser ska tillåtas ... för att bereda dem för att åtnjuta Herrens närhet. ... Varje prövning och erfarenhet ni har gått igenom är nödvändig för er frälsning."¹

Frågan är inte om vi kommer att uppleva tider av motgångar utan hur vi kommer att rida ut stormarna. Vår stora möjlighet under livets ständigt föränderliga årstider är att hålla fast vid Guds tillförlitliga ord, för hans råd är inte bara till för att hjälpa oss rida ut livets stormar utan också att leda oss förbi dem. Vår himmelske Fader har gett sitt ord genom sina profeter — dyrbar kunskap som ska leda oss igenom prövningarna under de svåra tiderna och vidare

mot det eviga livets ousägliga glädje och strålande ljus. Det är en viktig del av livets upplevelser att utveckla den styrka, det mod och den redbarhet som behövs för att kunna hålla fast vid sanning och rättfärdighet trots stötarna vi kan drabbas av.

De som har gått ner i dopets vatten och tagit emot den Helige Andens gåva har satt sina fötter på lärjungeskapets väg och uppmanats att stadigt och trofast följa i vår Frälsares fotspår.

Jesus lärde att solen går upp "över onda och goda och ... det [regnar] över rättfärdiga och orättfärdiga" (Matt. 5:45). Ibland kan vi inte förstå varför sådant som är svårt och till och med orättvist händer i livet. Men som Kristi efterföljare litar vi på att om vi söker flitigt, alltid ber och har tro så ska allt samverka till vårt bästa, *om* vi vandrar rättrådigt (se L&F 90:24; kursivering tillagd).

Som medlemmar i hans kyrka, som heliga, tjänar vi glatt och villigt i alla väder och under alla årstider. Och när vi gör det fylls våra hjärtan av helgad tro, helande hopp och himmelsk barmhärtighet.

Men vi måste ändå gå igenom alla årstider — både behagliga och smärtsamma. Oavsett årstid sätter vi som efterföljare till Jesus Kristus emellertid vårt hopp till honom medan vi vandrar mot hans ljus.

Kort sagt är vi Guds heliga, fast beslutna att lära av honom, att älska honom och att älska vår nästa. Vi är pilgrimer på lärjungeskapets välsignade väg, och vi vandrar trofast mot vårt himmelska mål.

Låt oss därför vara heliga på våren, sommaren, hösten och vintern. Låt oss vara heliga för alla tider. ■

SLUTNOT

1. *Kyrkans presidenters lärdomar*: Brigham Young (1997), s. 261, 262.

UNDERVISA FRÅN DET HÄR BUDSKAPET

Första presidentskapet har sagt: "Några av de främsta predikningarna finner vi i psalmerna" (*Psalmer*, s. ix). När du återger det här budskapet kan du och de du undervisar sjunga en av följande psalmer eller en annan sång om hur man uthärdar motgångar: "En grundval blev lagd" (nr 38); "Min herde är Herren" (nr 67) eller "Låt oss sträva fram" (nr 166). Om du känner dig manad kan du berätta om en tid i livet när en prövning visade sig bli en välsignelse.

Jag kunde släppa min sorg

Juan Zhu

När mina vänner broder Chen och hans hustru döptes i vår församling var jag överlycklig. Ett år efter deras dop beseglades de i templet, och deras son som hade avlidit innan de blev medlemmar i kyrkan beseglades till dem. Det var underbart att se familjen Chen växa i evangeliet.

Året därpå dog broder Chen i en bilolycka. Efter olyckan kändes det som om jag alltid tänkte på hans död. Den hemsökte mig ofta i mina drömmar. Jag vaknade i tårar och frågade om och om igen: "Varför? Varför tillåter Herren att sådana tragedier får hända? Varför behövde något sådant hända den här underbara familjen?" En dag när jag kämpade med de här frågorna tog jag upp en lektionsbok och läste följande ord från president Spencer W. Kimball (1895–1985):

"Om vi såg på jordelivet som summan av vår existens skulle smärta, sorg, misslyckande och ett kort liv vara en katastrof. Men om vi ser på livet som något evigt som sträcker sig långt bakåt till förutgången och in i den eviga framtiden efter döden, kan allt som händer oss sättas i rätt perspektiv. ...

Utsätts vi inte för frestelser för att vår styrka ska prövas, sjukdomar så att vi kan lära oss tålamod, döden så att vi kan bli odödliga och förhärligade?"¹

I den stunden bestämde jag mig för att släppa sorgen och se framåt mot den utlovade och möjliga framtiden. Jag såg framför mig broder Chen lyckligt återförenad med sin familj. Den synen gav mig frid. Jag vet att vår himmelske Fader ger oss visdom och mod att möta motgångar.

Författaren är från Taiwan

SLUTNOT

1. *Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W. Kimball (2006), s. 15.*

Tjäna alla årstider

President Uchtdorf lär oss att vi ska tjäna "glatt och villigt i alla väder och under alla årstider". På bilderna här nedanför använder barnen föremål från olika årstider för att tjäna andra. Para ihop föremålet i den högra kolumnen med rätt bild i vänstra kolumnen.

Studera materialet under bön och samtala om det med systrarna du besöker om så är lämpligt. Använd frågorna för att hjälpa dig stärka dina systrar och göra Hjälpföreningen till en verksam del av ditt eget liv. För mer information, gå till reliefsociety.lds.org.

Tro, Familj, Tjänande

Från vår historia

När de sista dagars heliga hade samlats i Saltsjödalén, som var en isolerad öken, ville president Brigham Young att de skulle blomstra och skapa permanenta hem. Det innebar att de heliga behövde lära sig färdigheter som skulle göra att de blev oberoende. I denna strävan hade president Young stor tillit till kvinnornas förmåga, talanger, trofasthet och villighet, och han uppmuntrade dem till särskilda timliga plikter. Fastän hjälpföreningssystrarnas specifika plikter ofta är annorlunda i dag är principerna desamma:

1. Lär dig att älska arbete och undvika lättja.
2. Skapa en anda av självuppgifring.
3. Ta personligt ansvar för andlig styrka, hälsa, utbildning, jobb, ekonomi, mat och andra livsuppehållande nödvändigheter.
4. Be om tro och mod att möta utmaningar.
5. Stärk andra som behöver hjälp.⁴

Oberoende

Oberoende är förmågan, åtagandet och arbetet med att sörja för sitt eget och familjens andliga och timliga behov.¹

När vi lär oss och tillämpar principerna för oberoende hemma och i samhället får vi möjlighet att ta hand om fattiga och behövande och att hjälpa andra bli oberoende så att de kan uthärda svåra tider.

Vi har förmånen och plikten att använda vår handlingsfrihet till att bli andligt och timligt oberoende. Äldste Robert D. Hales i de tolv apostlarnas kворum har sagt följande om andligt oberoende och hur beroende vi är av vår himmelske Fader: "Vi blir omvända och andligen oberoende när vi under bön håller våra förbund — genom att värdigt ta del av sakramentet, vara värdiga en tempelrekommendation och göra uppoffringar när vi betjänar andra."²

Äldste Hales rådde oss att vara timligt oberoende, "som innefattar vidare studier eller yrkesutbildning, att lära sig arbeta och att leva inom våra tillgångar. Genom att undvika skulder och spara pengar nu blir vi

beredda för heltidstjänande i kyrkan i framtiden. Ändamålet med både timligt och andligt oberoende är att ta oss upp på ett högre plan så att vi kan lyfta upp andra som lider nöd."³

Från skrifterna

Matteus 25:1–13; Första Timoteusbrevet 5:8; Alma 34:27–28; Läran och förbunden 44:6; 58:26–29; 88:118

SLUTNOTER

1. Se *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 6.1.1.
2. Robert D. Hales, "Att komma till besinning: Sakramentet, templet och uppoffringar genom tjänande", *Liahona*, maj 2012, s. 34.
3. Robert D. Hales, "Att komma till besinning", s. 36.
4. Se *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet* (2011), s. 50–51.

Vad kan jag göra?

1. Hur hjälper jag systrarna jag vakar över att hitta lösningar på sina timliga och andliga behov?
2. Stärker jag mitt andliga oberoende genom att förbereda mig för sakramentet och göra uppoffringar för att tjäna?

ANTECKNINGAR FRÅN APRILKONFERENSEN 2013

”Vad jag, Herren, har talat, det har jag talat, . . . antingen genom min egen röst eller genom mina tjänares röst, ty det är detsamma” (L&F 1:38).

När du går igenom talen från generalkonferensen i april 2013 kan du använda de här sidorna (och konferensanteckningarna i framtida nummer) för att hjälpa dig studera och tillämpa aktuella lärdomar från levande profeter och apostlar och andra kyrkoledare.

BERÄTTELSER FRÅN KONFERENSEN

Ett ljus i Afrika

President Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare i första presidentskapet

För några år sedan hade min hustru Harriet och jag en minnesvärd upplevelse där vi såg en uppfyllelse av det här löftet. Vi var i Västafrika, en vacker del av världen där kyrkan växer och de sista dagars heliga är förtjusande. Men Västafrika har också många problem. Jag kände mig särskilt sorgsen över den fattigdom jag såg. I städerna är arbetslösheten stor och familjer kämpar ofta för att klara av sina dagliga behov och sin säkerhet. Jag kände djup smärta över insikten att många av våra dyrbara medlemmar lever under sådana förhållanden. Men jag insåg också att dessa goda medlemmar hjälper varandra genom att lätta varandras tunga bördor.

Vi kom så småningom fram till ett av våra möteshus nära en stor stad. Men istället för att finna ett folk nedtyngt och försjunket i mörker fann vi ett glädjefullt folk som utstrålade ljus! Glädjen de kände över evangeliet

FOTOILLUSTRATION RICHARD M. ROMNEY

smittade av sig och lyfte våra andar. Den kärlek de visade oss gjorde oss ödmjuka. Deras leenden var äkta och medryckande.

Jag minns att jag undrade då om det över huvud taget kunde finnas ett lyckligare folk på jordens yta. Fastän de här kära heliga var omgivna av svårigheter och prövningar var de fyllda av ljus!

Mötet började och jag inledde mitt tal. Men snart därefter blev det elavbrott och vi satt där i fullständigt mörker.

En stund kunde jag knappt se någon i församlingen, men jag kunde se och känna våra heligas lysande och vackra leenden. Vad jag älskade att

vara tillsammans med det här underbara folket!

Mörkret i kapellet fortsatte, så jag satt bredvid min hustru och väntade på att strömmen skulle sättas på igen. Medan vi väntade hände något anmärkningsvärt.

Några röster började sjunga återställsens psalmer. Och så stämde andra in i sången. Och så några fler. Inom kort fylldes kapellet av en ljuv och överväldigande kör av röster.

De här medlemmarna behövde inga psalmböcker, de kunde varje ord i alla psalmerna de sjöng. Och de sjöng den ena psalmen efter den andra med en energi och ande som rörde min själ.

Gå till conference.lds.org för att läsa, se eller lyssna på generalkonferenstal.

Så småningom kom strömmen på igen och fyllde rummet med ljus. Harriet och jag såg på varandra med tårdränkta kinder.

Mitt i ett stort mörker hade de här vackra och underbara heliga fyllt möt-eshuset och våra själar med ljus.

Det var en djup och berörande upplevelse för oss — en som Harriet och jag aldrig glömmer.

Från "Hoppet om Guds ljus", *Liahona*, maj 2013, s. 76.

FRÅGOR ATT BEGRUNDA

- Hur kan du öppna ögonen för hoppet i Guds ljus?
- Hur kan du få hjälp att vandra i Jesu Kristi ljus genom att följa i hans fotspår?
- Vilka förändringar behöver du göra för att känna evangeliets ljus mer fullständigt?

Du kan skriva ner dina tankar i din dagbok eller berätta om dem för andra.

Annat material om det här ämnet: *Evangeliets principer* (2009), "Den helige Anden", s. 30–32; Gospel Topics på LDS.org, "Hope", "Holy Ghost"; Dieter F. Uchtdorf, "Hoppets oändliga kraft", *Liahona*, nov. 2008, s. 21–24.

PROFETISKA ORD OM MÄNSKLIG SVAGHET

"I den här kyrkan är det vi vet alltid viktigare än det vi inte vet. Och kom ihåg att i den här världen ska alla vandra i tro.

Så ha överseende med mänskliga svagheter — dina egna såväl som deras som tjänar tillsammans med dig i en kyrka som är ledd av frivilliga, dödliga män och kvinnor. Ofullkomliga människor är allt som Gud någonsin har haft att arbeta med ... enda undantaget är den fullkomliga Enfödde Sonen. Det måste vara mycket frustrerande för honom, men han står ut med det. Det bör vi också. Så visa tålmod och var [vänlig] och förlåtande."

Äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kворum, "Jag tror", *Liahona*, maj 2013, s. 94.

ÄKTENSKAPETS HELIGHET

"Befallningen att föröka sig och uppfylla jorden gäller fortfarande. Således är äktenskapet mellan man och kvinna den godkända kanal genom vilken förutttillvarons andar inträder i dödligheten. Fullständig sexuell avhållsamhet före äktenskapet och fullständig trohet inom äktenskapet skyddar denna kanals heliga natur."

Äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kворum, "Vi tror på att vara kyska", *Liahona*, maj 2013, s. 42.

SVAR TILL DIG

Varje konferens ger profeter och apostlar inspirerade svar på frågor som kyrkans medlemmar kan ha. Använd ditt konferensnummer eller gå till conference.lds.org för att få svar på följande frågor:

- Hur håller jag mig stark när jag blir retad på grund av min tro? Se Robert D. Hales, "Stå starka på heliga platser", s. 49.
- Vad kan jag göra om någon jag älskar gör dåliga val? Se Henry B. Eyring, "Kom till mig", s. 22 och Richard G. Scott, "Frid i hemmet", s. 29.
- Varför är äktenskapet mellan man och kvinna så viktigt? Se David A. Bednar, "Vi tror på att vara kyska", s. 41; L. Whitney Clayton, "Äktenskap: Se och lär", s. 83 och L. Tom Perry, "Lydnad mot lagen är frihet", s. 86.
- Vad är syftet med prästdömet? Se M. Russell Ballard, "Detta är mitt verk och min härlighet", s. 18.
- Varför behöver vi en kyrka? Se Quentin L. Cook, "Personlig frid: Rättfärdighetens lön", s. 32 och D. Todd Christofferson, "Återlösningen", s. 109.

PRÄSTADÖMET MÅSTE ANVÄNDAS VÄRDIGT

Vår himmelske Fader delegerar en del av sin kraft och myndighet till värdiga manliga medlemmar i kyrkan. Denna delegerade myndighet kallas prästadömet. De som har prästadömet är bemyndigade att handla i Herrens namn för att leda hans kyrka, undervisa om evangeliet, välsigna sjuka och utföra de förrättningar som är nödvändiga för frälsning.

Prästadömet måste användas värdigt för, som Herren uppenbarade för Joseph Smith, ”prästadömetts rättigheter står i oskiljaktig förbindelse med

himplens krafter, och att himlens krafter inte kan kontrolleras eller användas utom genom rättfärdighetens principer” (L&F 121:36). Alltså finns det en skillnad mellan prästadömetts myndighet och prästadömetts kraft. ”Prästadömetts myndighet, som är bemyndigande att handla i Guds namn ... ges genom handpåläggning. Prästadömetts kraft kommer endast när de som utövar det är värdiga och handlar i enlighet med Guds vilja.”¹

Eftersom prästadömet är Guds kraft så har han satt upp värdighetsnormer

för dess användande och uppenbarar normerna för sina profeter och apostlar. Prästadömsbärare blir värdiga genom att omvända sig från sina synder och leva i harmoni med Jesu Kristi evangelium och bud. Den Helige Andens sällskap i deras liv kan hjälpa dem veta att de är värdiga. ■

För mer information, se Läran och förbunden 121:34–46; Thomas S. Monson, ”Prästadömetts kraft”, *Liahona*, maj 2011, s. 66–69.

SLUTNOT

1. M. Russell Ballard, ”Detta är mitt verk och min härlighet”, *Liahona*, maj 2013, s. 18–19.

BEVARA OCH LEV VÄRDIG PRÄSTADÖMET

”Vårt uppträdande i det offentliga livet måste vara klanderfritt. Vårt uppträdande i det privata är ännu viktigare. Det

måste motsvara det mönster Herren har fastställt. Vi får inte hänge oss åt synd, än mindre försöka skyla våra synder. Vi får inte tillfredsställa vårt högmod.

Vi får inte ha drag av den orättfärdiga äregirighetens fåfänga. Vi får inte utöva kontroll, eller herravälde, eller tvång över vår hustru och våra barn, eller över andra genom någon grad av orättfärdighet.

Om vi gör något av detta undandrar sig de himmelska krafterna. Herrens Ande bedrövas. Själva kraften i vårt prästadöme upphävs. Dess myndighet är borta. ...

[Prästadömet] är en vägledning för hur vi ska leva våra liv. I sin fullhet når dess myndighet bortom dödens slöja in i evigheterna som väntar.

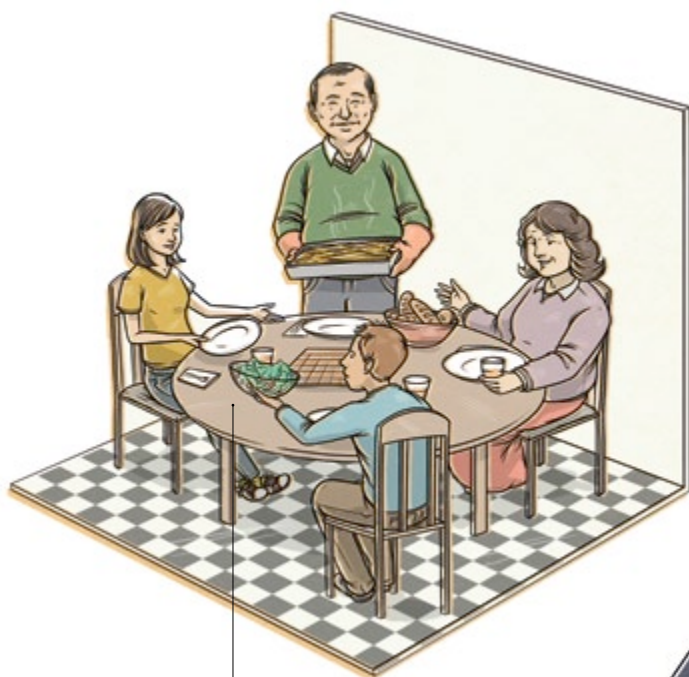
Det finns inget som går upp mot den i hela världen. Slå vakt om den, värdesätt den och var den värdiga.”

President Gordon B. Hinckley (1910–2008), ”Personlig värdighet”, *Liahona*, juli 2002, s. 58, 61.

Prästadömsbärare får prästadömskraft genom tro och lydnad:

Besök templet.

Behandla din hustru, dina barn och andra vänligt.

Verka trofast i ditt ämbete.

Ta del av sakramentet värdigt.

Utöva prästadömet när du kallas till det.

HERREN HAR ALDRIG SKRIKIT ÅT MIG

Anonym

Jag kände mig hjälplös när jag såg vår äldste son hamna i Satans fällor och jag kommunicerade ofta min rädsla genom att bli arg. Jag behövde ändra på mig själv i stället för att försöka ändra på min son.

När våra fyra barn var små antog min make och jag att om vi var goda exempel och uppfostrade dem i evangeliet med mycket kärlek och konsekvens så skulle de säkert inte avvika från den vägen.

En sommardag tvingades vi överge det antagandet. Vår äldste son, omkring 14 år gammal, åkte och badade med sina vänner. När jag kom till bassängen med de yngre barnen tyckte jag att jag såg honom med en cigarett i handen. Jag blev orolig så jag pratade med honom om det senare. Han sade bara att jag hade misstagit mig. Tråkigt nog var det bara början på hans lögner.

Med tiden distanserade han sig från oss mer och mer. Det gick inte längre att nå honom och han blev ofta arg utan provokation. Alkohol, droger, ett rått språk och en mängd lögner lades till cigaretterna. Och hans uppförande mot familjen blev outhärdligt.

Först försökte vi begränsa hans aktiviteter för att skydda honom, men det gjorde honom ännu mer motsträvig. Disciplin hade ingen effekt. När jag förebrädde honom och uppmanade honom att ändra sig blev våra samtal ofta högljudda gräl som gjorde avståndet mellan oss ännu större.

Vår rädsla angående vår äldste son tog hårt på min make och mig. Vi försökte få vägledning genom bön, men jag kände mig hjälplös när jag såg min äldste son välja en så farlig väg. När vi bad kände vi oss vägledda att ge vår son större frihet i stället för att kontrollera honom med striktare regler. Det kändes ytterst kontraproduktivt och kontraintuitivt, men alla våra tidigare försök att stoppa hans beteende

hade misslyckats. Så vi valde att bara straffa eller begränsa honom när hans handlingar hade en direkt inverkan på familjelivet.

Trots att vi följde Herrens råd förvärrades situationen. Jag kämpade med att komma över mina självtvivel och mitt missmod. Min make och jag försökte vara konsekventa med hemaftnar och familjebön, men jag överväldigades av skuld känslor när

SE DET GODA HOS ANDRA

”Jag vill ge några slutord till dig som älskar en

familjemedlem som inte fattar kloka beslut. Sådant kan pröva vårt tålmod och vår uthållighet. Vi behöver lita på Herren och på hans tidsplan så att vi kan få positiva svar på våra böner och räddningsinsatser kan göras. Vi gör allt vi kan för att hjälpa, välsigna och ödmjukt erkänna Guds vilja i allt . . . Med tro kan vi veta att denne vilsegångne som vi älskar så mycket inte är övergiven, utan är i en kärleksfull Frälsares vård.

Se det goda hos andra, inte deras felsteg. Ibland behöver felsteg uppmärksammas på rätt sätt för att åtgärdas, men bygg alltid på personens starka sidor.”

Äldste Richard G. Scott i de tolv apostlarnas kворum, ”Frid i hemmet”, *Liahona*, maj 2013, 31.

som egentligen är viktigt i livet och vad som ger varaktig belåtenhet.

Genom att följa Herrens råd har vår familj fått ett mycket lyckligare liv. Min make och jag har lärt oss att forma våra liv och vårt familjeliv i stället för att försöka forma vår sons.

Jag vet vad det innebär att anförtro mina barn till Gud. Han känner dem bättre än vad jag gör. Jag har lärt mig att inte känna mig ansvarig för alla mina barns beslut. Min make och jag upptäckte att den bästa hjälpen vi kunde ge vår son var att vända oss till Herren och lita på hans vilja och råd. ■

jag tänkte på de gånger vi hade misslyckats och varje gång jag hade gjort fel mot vår son. Jag grät mycket, sov lite och var ibland så fysiskt utmattad att jag knappt klarade av att fungera.

Det familjeliv vi hade upplevt tidigare existerade knappt längre. Hemaftnarna slutade ofta i kaos och gräl. Jag själv i synnerhet var otålig gentemot mina nära och kära och lät dem högljutt veta det.

Min make och jag insåg att vi inte kunde låta familjen förstöras på grund av situationen i fråga. Vi bestämde oss för att fortsätta följa Herrens och profeternas råd, så vi ansträngde oss för att ha spontana, informella hemaftnar med de barn som ville vara med. Men jag kunde fortfarande inte acceptera att vår äldste son var fångad i Satans fällor. Med bön, fasta och hopp — allt som verkade finnas kvar för oss — lade vi vår börda på Herren och litade på honom.

Problemen blev värre. Under en särskilt svår tid bad jag min make om en prästadömsvälsignelse. Jag hoppades få tröstande och uppmuntrande ord, men Herren visste vilka mina verkliga behov var. Jag tillrättavisades för att jag hade grålat så högljutt med min son. Herren lät mig veta att han inte en enda gång hade skrikit åt mig — men jag skrek åt mina barn hela tiden.

I den välsignelsen fick jag också rådet att jag behövde prata med min son om min oro för honom i stället för

att gräla på honom. Jag insåg att min ilska och kritik var en manifestation av min rädsla för hans skull. Jag anföll honom konstant, och han försvarade sig på alla sätt han kunde. Jag funderade på hur jag skulle ändra mitt beteende.

Vid den tiden verkade jag som institutlärare. Jag upptäckte att det inte var svårt att vara lugn och hänsynsfull mot ungdomarna i kyrkan eftersom jag inte behövde kämpa med en mors känslor.

Jag försökte att inte se på min son med en orolig mammas ögon utan som en utomstående. Den metoden, och mycket bön och fasta, hjälpte mig att kontrollera mina känslor och se min son — som nu var nästan 18 — med nya ögon. Jag kunde återigen se hans goda egenskaper. Jag lyckades uttrycka mina känslor och min oro för honom uppriktigt och utan att bli upprörd.

Det här blev en vändpunkt i vår relation. Min son och jag samtalade om många saker, och jag kunde låta honom ta konsekvenserna för sitt beteende på egen hand. Min make och jag bara gav honom råd om hur han kunde lösa sina problem själv.

Gradvis började han ta emot vår kärlek och vårt stöd. Vårt umgänge med honom, efter fem svåra år, är nu främst präglat av respekt. Hans liv är i många avseenden fortfarande på fel kurs, men han är på väg att ordna saker och ting. Han inser gradvis vad

Äldste David B. Haight
(1906–2004)

i de tolv apostlarnas
kvorum

VAD BETYDER JESUS FÖR OSS I DAG?

Äldste David B. Haight ordinerades till apostel den 8 januari 1976 och verkade i det kvorumet till sin död 2004. Som assistent till de tolv rådhöll han det här talet under en generalkonferens den 6 april 1974. För hela texten på engelska, se Ensign, maj 1974 på LDS.org.

Den Jesus jag känner och tror på är Jesus Kristus, Guds Son. Det vittnesbördet har uppenbarats för mig genom den Helige Andens välsignelse och inflytande. Jag vet att han har skapat världen och allt som finns i den, att han är vår Frälsare som älskar var och en av oss och som dog på korset för oss, som undervisar oss om medlidande och förlåtelse, allas vän, de sjukas helbrägdagörare, en fridsstiftare för alla som lyssnar och tror.

Den nutida människan får inte ledas bort från forntida och nutida sanningar — sanningar och andliga upplevelser som inträffade när profeter vandrade och talade med Jesus. Vad betydde Jesus för de forntida apostlarna? Vad betydde han för Petrus?

När Markus beskrev händelserna på uppståndelsens morgon, sade han att Maria från Magdala och Maria, Jakobs mor, fick följande uppmaning av [två änglar] de mötte när de kom till graven: "Gå och säg till hans lärjungar och ... Petrus" (Mark. 16:7). De fick en särskilt uppmaning att informera Petrus. Petrus och Johannes skyndade sig till graven. Petrus gick in, såg den prydligt vikta linneklädseln och tygstycket som han hade haft runt huvudet. Petrus var nu ett personligt vittne om denna stora händelse.

På pingstdagen predikade Petrus om det underbara evangeliet och vittnade om Jesus från Nasaret. Det högg till i människornas hjärtan och de frågade: "Bröder, vad skall vi göra?" (Apg. 2:37). Och Petrus svarade från djupet av sin nyfunna övertygelse: "Omvänd er och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att era synder blir förlåtna. Då skall ni få den helige Ande som gåva" (Apg. 2:38). Tre tusen personer trodde och döptes. De kände andan och kraften hos Herrens seniorapostel. Kan vi någonsin tvivla på vad Jesus betydde för Petrus?

Jag stärks alltid av intensiteten och storheten i Johannes övertygelse. Det rådde aldrig något tvivel. Han vittnade: "I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud. ... Genom honom har allt blivit

till. ... I honom var liv, och livet var människornas ljus. Och ljuset lyser i mörkret, och mörkret har inte övervunnit det" (Joh. 1:1, 3–5).

Det kanske övergår vår fattningsförmåga att inse vad Jesus betydde för Nephi när den uppståndne Kristus uppenbarade sig på västra halvklotet och sade: "Se, jag är Jesus Kristus, om vilken profeterna vittnade skulle komma till världen." ...

Sedan skriver Nephi: "Mängden gick fram och stack sina händer i hans sida och kände märkena efter spikarna i hans händer och i hans fötter" (3 Nephi 11:10, 15). ... De hade varit nära honom och kunde vittna.

Vad betydde Jesus för pojken Joseph Smith? Pojkprofeten beskrev med egna ord hur Gud Fadern och Jesus Kristus visade sig för honom i vår tid: "Jag [såg] en ljuspelare alldeles över mitt huvud, klarare än solen. ... När ljuset vilade på mig såg jag två personer, vilkas glans och härlighet trotsar all beskrivning, stående över mig i luften. En av dem talade till mig och nämnde mig vid namn och sade, medan han pekade på den andre: *Denne är min älskade Son. Hör honom!*" (Joseph Smith — Historien 1:16–17).

Andlig kunskap och andliga upplevelser får inte och behöver inte försvinna från den nutida människans

sinne, för forntida och nutida profeters vittnesbörd har nedtecknats till människans nytta, och i dag vittnar troende om dessa sanningar. Den nutida människan måste ersätta osäkerhet och tvivel med en önskan att veta mer om Jesus.

Det är vårt ansvar och vår underbara möjlighet att ständigt vittna om Jesus Kristus. Vi måste vittna för världen om hans gudaskap, att han faktiskt föddes i köttet av både en

gudomlig och en jordisk förälder. Han utvaldes till att utföra den nödvändiga återställelsen och återlösningen. Han gjorde det. Han korsfästes och uppstod från graven och gjorde det därigenom möjligt för varje människa att uppstå tack vare hans underbara försoning, både helgon och syndare.

Alla kan placeras på vägen mot evig utveckling. Alla som tar emot honom och omvänder sig får förlåtelse för sina tidigare synder och möjlighet

att nå upphöjelse. ”Jag är vägen och sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig” (Joh. 14:6). Kan människans sinne någonsin utveckla ett ädlare begrepp för människans bestämmelse? Jesus Kristus är den centrala gestalten.

På frågan ”vad betyder Jesus för den nutida människan?” vittnar jag om att han betyder allt. ■

Standardiserad interpunktion, skrivning med stor begynnelsebokstav och återgivning av citat.

Den nutida människan får inte ledas bort från forntida och nutida sanningar — sanningar och andliga upplevelser som inträffade när profeter vandrade och talade med Jesus.

Nya ämnen för besöksverksamheten med början i oktober

Med början i oktober 2013 kommer budskapen från Hjälpföreningens besöksverksamhet att inrikta sig på Jesu Kristi gudomliga mission och hans många roller och egenskaper.

Som vi kan läsa i *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet*: "När Jesus Kristus var på jorden visade han hur vi ska leva."¹ Genom att studera och inrikta sig på Frälsarens roller och egenskaper lär sig kyrkans systrar att efterlikna honom² och kan tillsammans med de systrar som de betjänar diskutera hur Frälsarens lärdomar och exempel kan påverka deras liv.

Herren visade oss hur vi ska tjäna — hur vi ska vaka över, stärka och undervisa varandra. Hans verksamhet var inriktad på den enskilde, var och en.³

Besöksverksamheten är vår möjlighet att följa hans exempel.

President Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, vittnade om att "besöksverksamheten är en del av Herrens plan att ge hjälp till alla över hela världen. ... Han utformade ett mönster."⁴ Som besökslärare påminns vi dessutom om president Thomas S. Monsons råd: "Vi är Herrens händer här på jorden, med uppdraget att tjäna och lyfta hans barn. Han är beroende av var och en av oss."⁵ ■

SLUTNOTER

1. *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet* (2011), s. 105.
2. Se Moroni 7:48.
3. Se *Döttrar i mitt rike*, s. 105. *Handbok 2: Kyrkans förvaltning*, 9.5.
4. *Döttrar i mitt rike*, s. 110.
5. *Döttrar i mitt rike*, s. 112.

En miljard uppteckningar finns nu på FamilySearch

R. Scott Lloyd
Kyrkonytt

Frivilligas arbete runt om i världen med att indexera (digitalisera) kyrkans väldiga samling med släktforskningsuppteckningar nådde upp till en viktig milstolpe den 19 april 2013. Det datumet nådde de upp till en miljard sökbara uppteckningar vilka bifogades kyrkans webbsida för FamilySearch på mindre än sju år.

Frivilliga har seriöst excerperat eller indexerat uppteckningar sedan 1978, men i september 2006 införde släkthistoriska avdelningen en stor förändring när den inbjöd praktiskt taget alla överallt att logga in på sidan och anmäla sig som deltagare i indexeringsprojektet.

"Dokumenterna är huvudsakligen hämtade från en samling med 2,4 miljoner rullar mikrofilm med fotografier av historiska dokument från 110 länder och stater", står det i en wikipedia-artikel på FamilySearch-sidan. "Dokumenterna innehåller husförhörlängder, födelse- och dödsintyg, äktenskapslicenser, militär- och fastighetsuppteckningar, och andra viktiga uppteckningar som förvaras av regeringar på lokal, statlig och nationell nivå." ■

© RI

FOTO JEFFREY D. ALLRED

Äldste Perry talar till nyutexaminerade från universitetet om ett balanserat liv

Äldste L. Tom Perry i de tolv apostlarnas kворum talade vid en avslutningshögtid vid Brigham Young University i Provo, Utah, i april 2013. Han talade om behovet av att finna balans i livet och framhöll behovet av att ägna tid åt familj, tid för arbete, tid för studier, tid för tjänande, tid åt en själv och särskilt tid för Jesu Kristi evangelium.

Han rådde de nyutexaminerade att leva sparsamt. "Något av det viktigaste ni någonsin kommer att lära er är den trygghet och frid som kommer av att leva inom sina tillgångar", sade han.

Han framhöll också betydelsen av att upprätta ett hem med Kristus i centrum. "Dagliga böner och skriftstudier bör utgöra en del av varje sista dagars heliga hem", sade han. "Gör Jesu Kristi evangelium till en central, aktiv del av ditt liv."

Äldste Nelson besöker området Asien Nord

Från den 23 februari till den 3 mars 2013, besökte äldste Russell M. Nelson i de tolv apostlarnas kворum området Asien Nord. Äldste Nelson sade att varhelst han beger sig i världen så är hans budskap detsamma. "Vi är här för att undervisa och vittna om Herren Jesus Kristus och hans evangelium", sade han till medlemmarna i området. "Vi har ett budskap om frid och glädje, om att stärka familjen, att binda samman man och hustru, barn till sina föräldrar och var och en till sina förfäder ... så att de alla kan åtnjuta evigt liv i Guds närhet när deras vistelse på jorden är över."

Förutom att komma samman med prästadömsledare och medlemmar överallt i området och med ett särskilt distrikt för militärpersonal i Okinawa, träffade också äldste Nelson två lokala regeringsrepresentanter i Japan.

Konferensen närmar sig

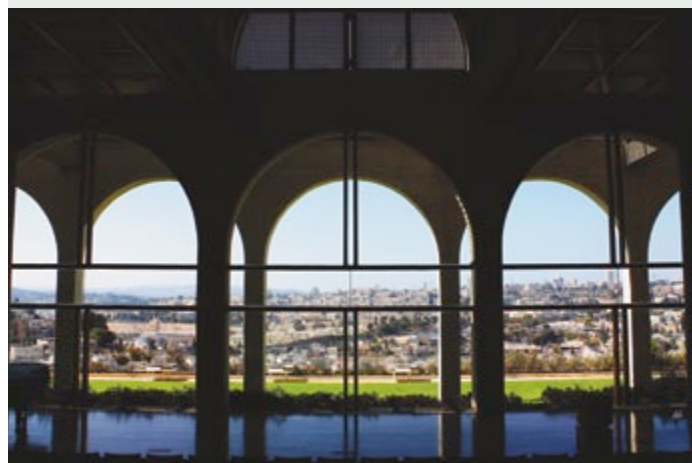
Tiden närmar sig återigen för generalkonferens, den tidpunkt då kyrkans ledare delar med sig av Herrens ord till medlemmarna. Som Herren sade: "Antingen genom min egen röst eller genom mina tjänares röst, ty det är detsamma" (L&F 1:38). Här är en upplevelse från generalkonferensen i april 2013:

Konferens på Galileiska sjön

Ungefär 60 elever från Brigham Young-universitetets Jerusalemcenter för Främre Orienten studier samlades på stranden till Galileiska sjön i april för att bevittna söndagsmorgonens session av generalkonferensen. En direktsändning via internet från mötet projicerades på sidan av ett skjul beläget ett kort avstånd från vattnet. Eleverna befann sig i Galileen som en del av en tiodagarsresa till regionen. De insåg och uppskattade betydelsen av händelsen.

Jennie Smithson, en av eleverna, sade att det var ett underverk "att bli undervisad av sista dagars profeter och apostlar samtidigt som de föreställde sig forntida apostlar bli undervisade på exakt samma stränder av Kristus själv." ■

Vy från BYU Jerusalem Center.

© RI

Mina tacksamhetsböner

*Medan vi kämpade
med ekonomin
kände jag att vi
hade så många
behov att be
om. Kunde jag
verkligen enbart
fokusera på
tacksamhet i
mina böner?*

Christie Skrinak

För ett antal år sedan köpte min make och jag ett hus vi älskade, och vi använde mycket tid och pengar till att rusta upp det. Arton månader senare försämrades vår ekonomi. Vi tvingades använda våra med möda förvärvade besparingar på avbetalningar och en rad oförutsedda utgifter.

Månader av prövningar och ekonomiska svårigheter passerade förbi. En månad var särskilt svår. Vi ställdes inför hus- och bilreparationer, läkarutgifter och försämrad lön. Våra besparingar försvann snabbt.

Jag minns att jag gång på gång bad om det vi behövde. Överväldigad av stress hade jag svårt att ta hand om våra barn och familjens behov ordentligt. Jag kände mig deprimerad och förtvivlad. Men jag fortsatte ändå att be och söka tröst. Jag visste att det här var ett ankare som hindrade mig från att falla ännu längre ner i mörkret.

Efter att ha bett om hjälp i flera månader, började jag fundera över hur jag kunde ber mer innerligt. Anden påminde mig om råd från prästadömsledare och skriftställen som undervisade om vikten av att uttrycka tacksamhet till vår himmelske Fader. De här maningarna hjälpte mig inse att jag behövde uttrycka en djupare uppskattning för mina välsignelser och fråga mindre efter det som min familj och jag behövde. Jag bestämde mig för att under en vecka försöka låta bli mina dagliga vädjanden och bara uttrycka tacksamhet i mina böner.

Det var svårt. Jag kände att min familj hade så många behov. Det kändes som om jag svek familjen när jag inte bad om de välsignelser som vi så innerligt behövde. Hur skulle Herren välsigna mig om jag inte bad om det?

Trots att jag var nervös så försökte jag. Jag insåg snart att mina böner inte längre var monotona vädjanden. Jag återfick förmågan att se andras behov och se bortom mina problem till de välsignelser som jag redan hade. Min tacksamhet förde mig närmare Frälsaren och tröstade mig på sätt som inte skulle ha varit möjliga annars.

Jag kom hela tiden att tänka på ett skriftställe: "Om nu Gud ger sådana kläder åt gräset, som i dag står på ången och i morgon kastas i ugnen, hur mycket mer skall

han då inte klä er? Så lite tro ni har!" (Matt. 6:30). Det här skriftstället gjorde mig mer ödmjuk när jag fortsatte be. Genom att vara tacksam lärde jag mig mer om sann ödmjukhet.

Allteftersom veckorna gick förändrades mina böner från "jag tackar dig för mat, kläder och tak över huvudet" till "jag tackar dig för att du har bevarat och välsignat min familj, för beskyddet som du hela tiden ger oss. Jag tackar dig för de förnödenheter som du fortsätter att välsigna oss med." Jag kommer också ihåg att be: "Jag tackar dig för vår tillit till dig, för din omsorg om oss och för den väg du bereder så att vi kan fly denna trældom, vad det än må vara." Någonstans på vägen blev mina böner inte bara böner av tacksamhet, inte bara av ödmjukhet. De blev också böner av tro. Utan att be om välsignelser uttryckte jag min tro på att Herren skulle sörja för oss, och min tro växte exponentiellt.

Under mina böner tänkte jag ofta på de första heligas uppoffringar, och jag frågade mig själv vad jag var villig att offra. Det gick ytterligare några dagar och vi lade ut vårt älskade hus till försäljning. Läget på bostadsmarknaden var inte bra men otroligt nog kunde vi sälja huset. Fastän vi gick med avsevärd förlust — vilket vi hade väntat oss — befann sig familjen i en sådan ställning att vi nu kunde bygga en fastare timlig grund.

Men det faktum att vi kunde sälja huset i sådana svåra tider är inte underverket jag minns från den upplevelsen. Underverket är i stället den tro jag utvecklade och kunskapen jag fick. President James E. Faust (1920–2007), andre rådgivare i första presidentskapet, förkunnade att tacksamhet är "en frälsande princip".¹ Jag tror att jag upplevde något av det han talade om när jag vände mitt hjärta och mina böner till min himmelske Fader och fick tröst, frid och vägledning. Mitt nyfunna vittnesbörd om tacksamhet är att den inspirerar till ödmjukhet, och ödmjukhet inspirerar till tro och tro leder till underverk. ■

Författaren bor i Nevada i USA.

SLUTNOT

1. Se James E. Faust, "Tacksamhet som en frälsande princip", *Nordstjärnan*, juli 1990, s. 75–76.

Äldste
Jeffrey R. Holland
i de tolv apostlarnas
kvorum

Guds rättvisa och

*Jag vet att vi kommer att vara med Frälsaren igen,
att om vi är trofasta mot honom så kommer vi att stå
fria — obundna och obekymrade — och att vi i hans
kötts märken kommer att se något av hans trældom
och fångenskap och dödliga offer för oss.*

barmhärtighet

Det var inte som någon annan skolavslutning jag någonsin närvarat vid eller deltagit i. Det var 44 examens elever, alla män. De hade inte den traditionella akademiska skruden eller mössan eller kappan. Alla hade ljusblå jeansskjorta och mörkblå jeansbyxor på sig.

Ceremonin hölls inte i någon idrottshall eller arena eller tjugig aula. Den hölls i ett enkelt allmänkyrkligt kapell i Utahs statsfängelse. Avgångsklassen hade slutfört en årslång kurs i bibelstudier som sponsrades av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga men som var öppen för alla som ville delta.

Inledningsbönen uppsändes av en ung man som mer såg ut som en pojke. Han var livrädd men bad en bön som kom från hjärtat. Han hade dömts till tio år till livstid för väpnat rån. Avslutningsbönen uppsändes av en man som var 45 till 50 år gammal och såg

ut som om han kunde varit någons farbror. Han hade blivit dömd till livstid för mord.

En ung man som hade avslutat sin dom hade kommit tillbaka för att hämta sitt diplom och uppmuntra sina kolleger. Han sade:

”Utsikterna i ett fängelse är verkligen inte bra. Det ser mycket bättre ut därute. Försök komma ihåg det.” Sedan vände han sig till de utomstående, till de vänner och familjemedlemmar som hade kommit, och sade: ”Ni är ett ljus i mörkret. Om det inte var för er kärlek skulle vi inte komma dit vi behöver vara från

den plats där vi är nu.”

När mötet var över sade internen som ledde mötet, med känsla i rösten och tårar i ögonen: ”Det här är den lyckligaste händelsen i år. Det är bättre än julen. Det är bättre än tacksägelsedagen. Det är till och med bättre än mors dag. Det är bättre eftersom vi har blivit upplysta, och det är det närmaste friheten vi kan komma.”

Låt oss vara botfärdiga och gå till biskopen eller till Herren eller till dem som vi har syndat mot eller till dem som har syndat mot oss.—

Sedan stängdes portarna bakom min hustru och mig. Vi åkte hem den kvällen och jag erkänner att jag inte kunde sova. Upplevelsen vi hade haft hemsökte mig. Tidigt nästa morgon fick jag känslor och tankar och en reaktion på fångenskap och frihet (och deras relation till upplysning och kärlek) som jag aldrig hade haft tidigare.

Guds rättvisa

Ett intryck jag fick den natten är att Gud är rättvis. Alma sade: "Tror du att barmhärtigheten kan beröva rättvisan något? Jag säger dig: Nej, inte ett grand! Om så skedde, skulle Gud upphöra att vara Gud" (Alma 42:25). Aposteln Paulus sade till galaterna: "Bedra inte er själva. Gud bedrar man inte: det människan sår skall hon också skörda" (Gal. 6:7).

En av mina tankar som följde är att Paulus egentligen säger att vi verkligen skördar just det som vi sår. Det kom till mig igen att om vi sår tistlar så planerar vi inte att skörda jordgubbar. Om vi sår hat så förväntar vi oss inte att få ett överflöd av kärlek. Vi får tillbaka exakt det som vi sår.

Sedan fick jag en annan tanke när jag tänkte på männen i blått: Det är en sak att skörda det man sår, men vi skördar faktiskt alltid mycket mer än vad vi sår. Vi sår en liten tistel och får en mängd tistlar — i flera år, och stora buskar och grenar med tistlar. Vi blir aldrig av med dem om vi inte gör oss av med dem. Om vi sår lite hat har vi innan vi vet ordet av skördat mycket hat — pyrande och frätande och stridslystet, och slutligen oförsönligt, illvilligt hat.

Sedan fick jag ironiskt nog en tröstande insikt om att min första tanke — att Gud är rättvis — inte var så plågsam som den lät.

Hur skrämmande det än är att vi alla har syndat, hur skrämmande det än är att tänka sig en rättvis Gud, är det oändligt mycket mer skrämmande för mig att tänka mig en orättvis Gud.

En grundläggande princip i de sista dagars heligas lära är att vi måste veta att Gud är rättvis för att kunna utvecklas. En av Guds egenskaper är rättvisa, och vi skulle inte ha en sådan tro — på grund av rädsla — till att leva rättfärdigt eller visa större kärlek eller omvända oss lättare om vi inte trodde att rättvisan gällde oss, om vi på något sätt trodde att Gud skulle ändra sig och bestämma att andra regler skulle gälla.¹ Eftersom vi vet att Gud är rättvis och skulle upphöra att vara Gud om han inte var det, har vi tro till att gå framåt, med vetskap om att vi inte kommer att falla offer för godtycklighet eller nyckfullhet eller en dålig dag eller ett dåligt skämt. Den försäkran är mycket uppmuntrande.

Guds barmhärtighet

Sedan fick jag en annan tanke. Vad tacksam jag var att eftersom Gud är den han är så måste han också vara en barmhärtig Gud. I Alma 42, efter att Alma hade försäkrat Corianton om att Gud måste vara rättvis, förkunnade han att Gud också måste vara barmhärtig och att barmhärtigheten gör anspråk på den *ångerfulle*. Nu betydde den tanken något annat för mig eftersom jag precis hade varit i ett fängelse. Den här tanken uppmuntrade mig: Barmhärtighet kan göra anspråk på den ångerfulle. Jag insåg att om de där männen var tvungna att sättas i fängelse för att dra nytta av barmhärtighetens gåva — och om de genom att vara där fann

Om vi sår tistlar så planerar vi inte att skörda jordgubbar. Om vi sår hat så förväntar vi oss inte att få ett överflöd av kärlek. Vi får tillbaka exakt det som vi sår.

Jesu Kristi evangelium eller skrifterna eller försoningen — så skulle deras fängelsestraff vara värt det.

Låt oss därför vara botfärdiga och gå till biskopen eller till Herren eller till dem som vi har syndat mot eller till dem som har syndat mot oss. Vi har våra egna små straffanstalter överallt där vi kan omvända oss. Om det krävs att vi går dit för att vi verkligen ska bli botfärdiga och för att vi ska kunna göra anspråk på barmhärtighetens gåva, så måste vi göra det.

Jag vet att det inte är lätt att gå tillbaka och gottgöra och börja om, men jag tror av hela mitt hjärta att det är lättare och definitivt mer tillfredsställande att börja om på nytt än att gå vidare och försöka inbilla sig att rättvisan inte ska få ut sin rätt.

En av mina favoritförfattare sade: "Jag tror inte att alla som väljer fel väg förgås, men deras räddning består i att sättas tillbaka på rätt väg. En [matematisk] summa [som blivit

fel] kan rättas till, men bara genom att man går tillbaka tills man hittar felet och [sedan] börjar om från den punkten, aldrig genom att man bara *går vidare*. Det orättfärdiga kan rättas till, men det kan inte 'utvecklas' till något rättfärdigt. Tiden läker det inte. Förrollningen måste brytas."²

Så Gud är rättvis, "barmhärtigheten gör anspråk på den ångerfulle" (Alma 42:23) och orättfärdighet kan rättas till.

Behovet av omvändelse

Den avslutande tanken jag fick hjälpte mig förstå något som jag kanske aldrig egentligen hade förstått. Det är varför Herren i varje generation, till varje tidsutdelning har sagt det han sade mycket tidigt i den här tidsutdelningens lärdomar: "Tala inte om något annat än omvändelse till detta släktled. Håll mina bud" (L&F 6:9). Det blev en mycket positiv, nyttig och rörande tanke och vers för mig. Jag visste på ett sätt som jag aldrig hade

förstått tidigare att det inte finns något annat sätt än omvändelse.

Om du är som andra dödliga har du några områden som du behöver lösgöra dig från, du har några bojor du kan bli fri från och du har några synder som du kan omvända dig från. Jag vill nämna bara ett exempel: Okunnighetens trälldom.

Det som för mig verkar vara den första trälldomen i vårt liv är helt enkelt att vi inte vet tillräckligt. Vi lär oss några klichéer tidigt i livet. Två av dem är "lyckligt ovetande" och "det jag inte vet har jag inte ont av". Av hela min förmåga vill jag understryka att inget gör *mer* ont än det du inte vet. Jag tror att vi kommer att anklagas för den resulterande trälldomen vi pålägger oss och att vi får avtjäna någon dom i det här livet eller i nästa för det vi undviker att lära oss.

Enligt vår trosuppfattning lär vi oss att vi inte kan frälsas i okunnighet (se L&F 131:6), att det vi lär oss i det här livet följer med oss i uppståndelsen (se L&F 130:18), att vi

har mycket större fördelar i den kommande världen om vi har kunskap (se L&F 130:19), att vi blir frälsta i proportion till hur mycket vi har lärt oss,³ att ljus och sanning skyr den onde (se L&F 93:37), att Guds härlighet är intelligens (se L&F 93:36) och så vidare. Vid ett tillfälle i den här tidsutdelningen blev kyrkan som helhet anklagad. Herren sade i kapitel 84 i Läran och förbunden:

"Och nu ger jag er budet att ni skall ta er tillvara och ge noga akt på det eviga livets *ord*.

Ty ni skall leva av varje *ord* som utgår från Guds mun.

Ty Herrens *ord* är sanning, och allt som är sanning är ljus, och allt som är ljus är Ande, ja, Jesu Kristi Ande" (verserna 43–45; kursivering tillagd).

Början till att komma till Herren Jesu Kristi närhet, som kapitel 84 leder oss till, är *ordet*.

"Om ni förblir i mig och mina *ord* förblir i er", förkunnade Herren under sin verksamhet, "så be om vad ni vill, och ni skall få det" (Joh. 15:7; kursivering tillagd).

Jag vet att det inte är lätt att gå tillbaka och gottgöra och börja om, men jag tror av hela mitt hjärta att det är lättare och definitivt mer tillfredsställande att börja om på nytt än att gå vidare och försöka inbilla sig att rättvisan inte ska få ut sin rätt.

Frihetens betydelse

Om vi skulle välja ett tema för vår existens — den existens vi känner till nu, inte vårt förflutna i föruttilvaron och inte det som ligger framför oss — så skulle det temat ha något att göra med sökandet efter sann frihet. Vi vet att en viktig del av det stora rådet i himlen ägnades åt att undervisa oss om hur vi strävar mot fullständig frihet. Faderns kurs handlade om handlingsfrihet och valfrihet — friheten att göra misstag men i slutändan friheten att lyckas. Så mycket skydd som möjligt och alla universums krafter sammanfördes för att garantera vår frihet till att utöva vår fria vilja och att återvända till vårt celestia hem. En del av skyddet är fullheten av evangeliets sanningar och Frälsaren Jesu Kristi försoning.

Vi får verkligen uppleva trældom och fångenskap när vi inte är fria. Jag önskar nästan att jag hade suttit i fängelse någon gång i livet så att jag kunde göra det här uttalandet mycket dramatiskt. Jag önskar jag kunde tala som Petrus eller Paulus och få änglarna att komma och överrumpla vakterna och öppna fängelseportarna (se Apg. 12:5–11; se också 16:25–26) eller som Alma och Amulek och få fängelsets murar att falla sönder (se Alma 14:23–29) eller som Joseph Smith, som kunde skriva vad som kan vara vår tidsutdelnings mest djupsinniga skriftlitteratur, i hjärtat av ett sjabbigt, mörkt och dystert fängelse (se L&F 121–23). Vi tackar Gud för att vi lever i en tid som denna, när vår kyrkas president och profet inte behöver leva i rädsla för att bli fängslad och när det inte krävs av oss, åtminstone inte politiskt eller fysiskt sett, att vi sätts i trældom eller slaveri. Men det finns andra slags trälldomar och andra slags fångelser i vårt liv

som vi behöver förstöra. Vi behöver göra allt som vi kom hit för att göra.

Jag tror av hela mitt hjärta att om vi kan omvända oss från våra synder, om vi kan vara medkännande i fråga om andras synder, om vi kan fatta mod i fråga om våra omständigheter och vilja göra något åt dem, så kommer allas vår levande Fader att sträcka sig ner och, som det står i skrifterna, ”bära [oss] som på örvingar” (L&F 124:18).

Jag har burits på örvingar. Jag vet av hela mitt hjärta att Gud lever och att Jesus är Kristus. Jag vet att Jesus leder den här kyrkan, att det är hans kyrka, att han är hörnstenen, runt vilken grunden av levande apostlar och profeter har lagts. Jag vet att vi kommer att vara med Frälsaren igen, att om vi är trofasta mot honom så kommer vi att stå fria — obundna och obekymrade — och att vi i hans köotts märken kommer att se något av hans trældom och fångenskap och dödliga offer för oss. Jag vet att vi måste omvända oss från våra synder och att Gud måste vara rättvis, men jag finner stor glädje i skrifterna och i de levande profeternas ord att där synden överflödar, där överflödar nåden i större mängd, och att ”barmhärtigheten gör anspråk på den ångerfulle.” ■

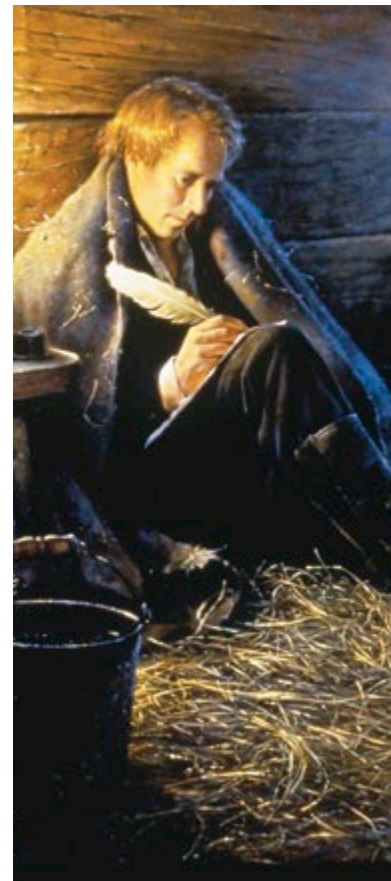
Från brasaftonstalet "Borne Upon Eagles' Wings", som hölls den 2 juni 1974 vid Brigham Young-universitetet. För hela texten på engelska, gå till speeches.byu.edu.

För mer om detta ämne, se D. Todd Christofferson, "Återlösningen," *Liahona*, maj 2013, s. 109; och Craig A. Cardon, "Frälsaren vill förlåta," *Liahona*, maj 2013, s. 15.

SLUTNOTER

1. Se *Lectures on Faith* (1985), s. 50–54.
2. C. S. Lewis, *The Great Divorce* (1946), s. viii.
3. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 265.

Joseph Smith skrev vad som kan vara vår tidsutdelnings mest djupsinniga skriftlitteratur, i hjärtat av ett sjabbigt, mörkt och dystert fängelse.

Kristlig nåd

Frälsarens jordiska verksamhet ger oss praktiska exempel på hur vi kan vara barmhärtiga.

Randy L. Daybell

När profeten Joseph Smith och Martin Harris förlorade 116 sidor översättning av Mormons bok blev de strängt tillrättavise av Herren (se L&F 3:6–8, 12–13). Joseph förlorade förmånen att översätta för en tid och sörjde över sin olydnad.¹ När han hade ödmjukat sig själv och vädjat till Herren om förlåtelse, försäkrade Frälsaren honom: ”Kom ihåg: Gud är barmhärtig [och] du [är] ännu utvald och åter kallad till verket” (L&F 3:10).

President Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, har sagt: ”Kristus [är] vårt föredöme. Genom sina lärdomar [om nåden] och sitt liv visade han oss vägen. Han förlät de ogudaktiga, de vulgära och dem som sökte skada honom och ville honom illa.”²

Skrifterna visar att barmhärtighet är en av Frälsarens största egenskaper. Jesus lärde: ”Saliga är de barmhärtiga” (Matt. 5:7) och ”Var barmhärtiga så som er Fader är barmhärtig” (Luk. 6:36).³ Barmhärtighet har definierats som medlidande och inbegriper känslor och handlingar av sympati, vänlighet, förlåtelse och kärlek. Vår förmåga att visa barmhärtighet kommer ofta fram när vi blir medvetna om andras ovanliga och svåra omständigheter. Jesus Kristus visade en oändlig barmhärtighet. Han ”kunde inte se en människa i ögonen utan att vändas över hans eller hennes förvirring, bryderi och förtvivlan. ... När han såg människor bli modlösa och skingras som får utan herde rördes hans hjärta av medlidande med dem.”⁴

Följande principer från berättelser i Nya testamentet skildrar hur Frälsaren visade barmhärtighet och hur vi kan välja att vara barmhärtiga mot andra.

Jesus visade barmhärtighet genom att inte beskylla andra.

Under den sista måltiden, flera timmar innan Jesus blev förrådd, åt Judas Iskariot påskmåltiden tillsammans med de andra lärjungarna. När Jesus sade: ”En av er kommer att förråda mig”, frågade lärjungarna, även Judas: ”Inte är det väl jag?” (Matt. 26:21–22). Jesus svarade Judas: ”Gör snart vad du tänker göra” (Joh. 13:27). Sedan möttes Jesus och Judas åter vid ingången till Getsemane örtagård. Judas sade: ”Var hälsad, rabbi, och kysste honom” (Matt. 26:49). Då frågade Jesus: ”Förråder du Människosonen med en kyss?” (Luk. 22:48). Jesu svar befriar visserligen inte Judas från följderna av sina handlingar, men det lägger ingen skuld på honom utan vädjar i stället till hans känsla för rätt och fel.

Efter att de romerska soldaterna under flera timmar hade plågat Jesus genom att fångsla honom, slå honom, piska honom, tvinga honom att marschera genom staden och att bära och spikas fast på ett kors, tittade han barmhärtigt på dem som tillfångatagit honom och vädjade: ”Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör” (Luk. 23:34).

Jesus visade barmhärtighet genom att visa kärlek i stället för att fördöma.

Tidigt under sin verksamhet stannade Jesus till för att vila och återhämta sig vid en brunn i Samarien under en av sina resor. En kvinna kom till brunnen för att hämta vatten och Frälsaren började prata med henne. Hon var förbluffad

”När [Frälsaren] såg människor bli modlösa och skingras som får utan herde rördes hans hjärta av medlidande med dem.”

över att han pratade med henne "[ty] judarna umgås inte med samariterna". Men han såg förbi traditionerna som förringade henne i andras ögon. Han undervisade henne om evangeliets levande vatten och vittnade för henne: "Jag [är Messias] ... som talar med dig." (Se Joh. 4:3–39.)

I slutet av sin verksamhet i Perea gick Jesus igenom staden Jeriko på vägen till Jerusalem. En kort, förmögen man som hette Sackeus klättrade upp i ett träd för att kunna se Frälsaren när han gick förbi. Jesus lade märke till Sackeus och bjöd hem sig själv till honom. Några av Jesu lärjungar klagade när de såg det och sade att Jesus hade "tagit in hos en syndare". Men Jesus såg Sackeus godhet och sade: "I dag har frälsning kommit till denna familj, eftersom också han är en Abrahams son." (Se Luk. 19:1–10.)

Jesus visade barmhärtighet genom att ge andra många möjligheter att omvända sig och bli förlåtna.

Tidigt under sin verksamhet återvände Jesus till sin synagoga i sin hemort Nasaret som han hade besökt många gånger. För dem som hade samlats under sabbaten läste han en profetia från Jesaja om Messias. Sedan vittnade han tydligt för dem att det var han som var Messias. Folket i synagogan "blev ursinniga" över hans ord och "drev honom ut ur staden ... "och ville störta ner honom" från en klippa. (Se Luk. 4:16–30.) De som tidigare varit Jesu vänner blev hans fiender. En tid senare kom Jesus till Nasaret igen och undervisade folket. Och fastän de återigen blev förnärmade hade han försökt undervisa dem två gånger. (Se Matt 13:54–57.)

Judarnas ledare var Frälsarens allra bittraste fiender. De försökte döda honom därför att han var ett hot mot deras traditioner. Ändå uppmanade Jesus dem ett flertal gånger att omvända sig och förlika sig med sanningen. I skrifterna finns minst tio större predikningar som var riktade mot dessa ledare vari Jesus tog upp deras synder och inbjöd dem att omvända sig.

Jesus visade barmhärtighet genom att inte bli bitter.

Jerusalem var platsen där Frälsaren så småningom fick lida och dö. Han kunde ha blivit förbittrad och arg på

staden och dess invånare, men i stället uttryckte han ofta sorg över deras orättfärdighet och vägran att omvända sig.

Några dagar före sin korsfästelse red Jesus in i Jerusalem på en åsna. En mängd efterföljare jublade och lade sina klädnader på marken framför honom och prisade Gud. (Se Luk. 19:28–38.) Men Jesus visste att Jerusalems folks lojalitet inte skulle bli varaktig. När Frälsaren tittade ut över staden under sin sista vecka, grät han och sade: "Jerusalem, Jerusalem, du som mördar profeterna och stenar dem som är sända till dig. Hur ofta har jag inte velat samla dina barn, ... men ni ville inte." (Matt. 23:37; se också Luk. 19:41–44).

Bara några dagar senare vände sig folket emot Jesus och begärde att han skulle avrättas. När Frälsaren leddes bort för att avrättas var det "en stor folkmassa ... som sörjde och grät över honom.

Då vände Jesus sig om och sade till dem: 'Jerusalems döttrar, gråt inte över mig, utan gråt över er själva och era barn'" (Luk. 23:27–28). Trots den offentliga förödmjukelsen och det intensiva personliga lidandet som folket i Jerusalem hade orsakat blev Frälsaren inte förbittrad på dem. I stället uttryckte han ofta sorg över att de vägrade omvända sig.

Jesus visade barmhärtighet genom att hjälpa behövande.

Under en av sina resor kom Jesus till staden Nain där han såg att "man [bar] ut en död. Han var sin mors ende son, och hon var änka" (Luk. 7:12). Äldste James E. Talmage (1862–1933) i de tolv apostlarnas kворum beskriver underverket som sedan inträffade i sin bok *Jesus Kristus*: "Herren såg med deltagande på den sörjande modern, som hade berövats både make och son; i sitt hjärta erfor han hennes sorg och smärta, och han sade milt: 'Gråt inte.' Han rörde vid båren [och] talade sedan till den döde och sade: 'Unge man, jag säger dig: Stå upp!' Den döde hörde rösten av honom, som är allas Herre, och han satte sig strax upp och begynte tala. Med kärlek och barmhärtighet gav Jesus honom tillbaka till hans moder."⁵

Jesus utförde många andra underverk för människor

Jesus utförde många andra underverk för människor som var i behov av hjälp. Han botade en spetälsk, lugnade en storm på vattnet och uppväckte Jairus dotter från döden.

som var i behov av hjälp. Han botade en spetälsk, lugnade en storm på vattnet och uppväckte Jairus dotter från döden. Han botade en sjuk man vid dammen i Betesda, botade en döv man med ett talfel och renade tio spetälska. Var och en hade ett stort behov.

Frälsaren har märkt ut vägen som vi ska följa. Vi kan sträva efter att vara barmhärtiga genom att inte beskylla andra, genom att välja att visa kärlek i stället för att fördöma, genom att ge andra många möjligheter att omvända sig, genom att inte bli bittra och genom att hjälpa behövande. Ju mer vi erkänner och kommer ihåg all den barmhärtighet vi får genom Jesus Kristus, desto mer lär vi oss visa barmhärtighet mot andra.

President Uchtdorf har sagt: "Det finns tillräckligt med ångslan och sorger i det här livet utan att vi ökar på dem med vår egen envishet, bitterhet eller ovilja. ... Vi måste släppa våra klagomål. ... *Det är Herrens sätt.*"⁶

När den uppståndne Herren besökte nephiterna i Amerika undervisade han dem. Och när det var dags för Jesus

att ge sig av "såg han sig åter om på mängden och såg att de grät. ...

Och han sade till dem: Se, mitt inre är fyllt av medlidande med er.

Har ni några som är sjuka bland er? ... För dem hit så skall jag bota dem, ty jag hyser medlidande med er, mitt inre är *fullt av barmhärtighet*" (3 Nephi 17:5–7; kursivering tillagd). Hans barmhärtighet är oändlig. Han välsignar oss med barmhärtighetens gudomliga gåva om vi kommer till honom (se Moroni 10:32). ■

Författaren bor i New York i USA.

För mer om detta ämne, se Dallin H. Oaks, "Kristi efterföljare", *Liahona*, maj 2013, s. 96.

SLUTNOTER

1. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2011), s. 69–71.
2. Dieter F. Uchtdorf, "De barmhärtiga skall få barmhärtighet", *Liahona*, maj 2012, s. 76.
3. Det grekiska ordet i Matteus 5:7 är *eleémón*, som betyder *medlidsam*. Det grekiska ordet i Lukas 6:36 är *oiktirmón*, som också betyder *medlidsam*.
4. *The Character of Jesus*, av Charles Edward Jefferson, (1908), s. 154.
5. Se *Jesus Kristus*, av James E. Talmage, (1964), s. 247–248.
6. Dieter F. Uchtdorf, "De barmhärtiga skall få barmhärtighet", s. 77.

Hur fastställs en lära?

LaRene Porter Gaunt

Kyrkans tidningar

Lärdomar kommer i dag som de gjorde fordom — genom gudomlig uppenbarelse till profeter.

Som sista dagars heliga tror vi "vad Gud har uppenbarat och allt vad han nu uppenbarar, och vi tror att han ännu kommer att uppenbara många stora och viktiga ting angående sitt rike" (Trosartiklarna 1:9).

Äldste D. Todd Christofferson har sagt följande om förhållandet mellan uppenbarelse och lära: "I kyrkan idag liksom i forna tider är fastställandet av Kristi lära eller rättelsen av avvikelser från läran en fråga om gudomlig uppenbarelse till dem som Herren bemyndigar med apostolisk myndighet."¹

Precis som uppenbarelse är sättet varigenom en lära kommer till profeter, siare och uppenbarare, kan också var och en av oss

få en egen bekräftelse på att Jesu Kristi evangeliums lärdomar är sanna. Denna personliga uppenbarelse kommer genom bön, skriftstudier och den Helige Andens vittnesbörd. Vi visar att vi tar emot en lärdom från Jesus Kristus genom att omvända oss, döpas, ta emot den Helige Andens gåva och att följa evangeliets lagar och hålla evangeliets förbund i hela vårt liv.

Följande uppställning, som är baserad på äldste Christoffersons tal under generalkonferensen i april 2012, visar hur en lära fastställs.² ■

SLUTNOTER

1. D. Todd Christofferson, "Kristi lära", *Liahona*, maj 2012, s. 86.
2. Se D. Todd Christofferson, "Kristi lära", s. 86–90.

Första presidentskapet

De tolv apostlarnas kvorum

UPPENBARELSE OM LÄRDOMAR KOMMER FRÅN JESUS KRISTUS

När en uppenbarelse är en lära för hela kyrkan kommer den bara till första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum (se Amos 3:7; L&F 1:38; 28:2).

UPPENBARELSE KAN KOMMA GENOM ...

HERREN SJÄLV

Gud uppenbarade sig för Mose och visade honom sina händers verk (se Mose 1:1–9; se också Joseph Smith — Historien 1:15–20).

HERRENS RÖST

Herren talade till Nephi och befälde honom att bygga ett fartyg som skulle ta hans familj till Amerika (se 1 Nephi 17:7–8).

DEN HELIGE ANDENS RÖST

Detta slags uppenbarelse kommuniceras från Ande till ande. Nya testamentets apostlar fick en bekräftelse genom den Helige Anden att de inte skulle kräva att nyomvända skulle följa moselagen (se Apg. 15:5–29).

BUDBÄRARE

Budbärarna Mose, Elias och Elia uppenbarade sig för Joseph Smith och Oliver Cowdery och var och en överlämnade denna tidsutdelnings nycklar till profeten (se L&F 110:11–16).

UPPENBARELSE KAN KOMMA TILL ...

KYRKANS PRESIDENT ENSKILT

Kyrkans profet och president kan få uppenbarelse enskilt som blir en lära när den understöds av första presidentskapets och de tolv apostlarnas enade röst (se Apg. 10; Officiellt tillkännagivande 2).

PROFETER SOM AGERAR I RÅD

Lärjungarna på den amerikanska kontinenten bad för att få veta vad kyrkan skulle heta. Kristus uppenbarade sig för dem och svarade: "Vad ni än gör skall ni ... göra i mitt namn. Därför skall ni kalla kyrkan efter mitt namn" (3 Nephi 27:7).

*Rättfärdiga förebilder kan
vara till stor välsignelse
under en av deras
viktigaste perioder i livet.*

DAGENS UNGA MÄN BEHÖVER rättfärdiga förebilder

Hikari Loftus

Kyrkans tidningar

På gymnasiet hade Todd Sylvester två mål: att bli bra i basket och att bli känd som den störste rövaren på skolan.

Vid 14 års ålder började Todd dricka och använda droger. Han var inte medlem i kyrkan och hans föräldrar undervisade honom, som han beskriver det, "varken om det ena eller andra" när det gällde hans beteende. Med åren förstörde drogmissbruket och alkoholismen hans en gång så lovande basketkarriär och ledde honom längs en väg som fick honom att överväga självmord.

Tråkigt nog kan man se delar av Todds berättelse i många unga mäns liv i dag, även bland kyrkans medlemmar. Men Todd hade inte det som kyrkans unga män har: rättfärdiga förebilder. Vuxna ledare i kyrkan kan vara till stor välsignelse för tonåringar under en av de viktigaste perioderna i deras liv. På grund av sin bakgrund försöker Todd, som blev medlem i kyrkan som 22-åring, vara en positiv förebild för ungdomarna i sin församling.

Todd Sylvesters helomvändning kom när han under sin mörkaste stund uttalade en enkel bön: "Gud, jag behöver hjälp." En och en halv månad senare ringde en gammal vän som är medlem i kyrkan och sade:

"Todd, jag kände mig manad att tala om för dig att vi behöver dig vid vår sida. ... Du kommer att hjälpa många, särskilt ungdomarna och barnen."

Några år senare, efter dop och tempelvigsel, kallades broder Sylvester att verka i Unga mäns program. Det ämbetet ledde till att han tillbringade 14 år med att tjäna de unga männen.

Med sitt förflutna som motivation för att hjälpa de unga männen han hade kallats att tjäna, fann broder Sylvester ett sätt att relatera till svårigheterna som han såg pojkarna gå igenom. "Jag tror att de flesta ungdomar är rädda för att berätta om sina svårigheter", säger han. "Men jag berättade om mitt förflutna för ungdomarna varje år. Jag tror att de därför kände sig bekväma med att komma till mig och säga: 'Jag har problem med pornografi eller alkohol eller får självmordstankar.'" Broder Sylvester kunde stötta dem medan de arbetade på att omvända sig, vilket bland annat innebar besök hos biskopen.

Ledare som lyssnar och ger kärleksfull feedback till ungdomarna under svåra tider kan skapa starka band som hjälper till att forma deras identitet. Mat Duerden,

assisterande lärare vid Brigham Young-universitetet med en doktorsexamen i ungdomsutveckling, säger: "Ungdomsåren är den tid då man utvecklar en personlig identitet: värderingar, trosuppfattningar, roller och så vidare. Det är en upptäckarprocess. En del av den processen är att få feedback av jämnåriga eller föräldrar eller andra vuxna, och det kan ha stor inverkan om det är en respekterad och högt värderad vuxen."

Broder Duerden fortsätter: "De mest effektiva mentorsrollerna byggs på ömsesidig respekt och den unga personens känsla av att det finns någon som verkligen bryr sig om honom oavsett hur han klär sig eller pratar."

"De flesta killar längtar efter att ha en relation till sin pappa", säger broder Sylvester. "Om de inte har det är det näst bästa att ha en manlig vuxen person som de kan prata med, bolla idéer med och inte bli dömd, förlöjligad eller

"Det är viktigt att ha liknande erfarenheter som ungdomarna så att ni befinner er på samma spelplan. I stället för att stå som åskådare behöver du ta en aktiv del i det hela. Det finns verklig kraft i gemensamma upplevelser.

Alla medlemmar borde vara engagerade i ungdomarna oavsett vilket ämbete de har."

Mat Duerden, assisterande professor, Brigham Young-universitetet.

kritiserad på grund av sina problem. Jag var inte där för att ersätta deras pappor, men jag ville vara där så att de kunde prata med mig på ett sunt sätt."

Vuxna ledare i kyrkan kan spela en viktig roll för att hjälpa en tonåring, men profeterna och apostlarna har sagt att de främsta förebilderna för ungdomar är deras föräldrar. Äldste M. Russell Ballard i de tolv apostlarnas kворum har till exempel sagt: "Fäder, ni är era söners främsta exempel på manlighet. Ni är deras mest betydelsefulla mentor, och tro det eller inte, ni är deras hjälte på otaliga sätt. Era ord och ert exempel utövar ett stort inflytande på dem" ("Fäder och söner: En enastående relation", *Liahona*, nov. 2009, s. 47).

Ingen av de starka relationer som broder Sylvester skapade med de unga männen var omedelbar. Han arbetade på relationerna under flera år av tjänande. Av de tjugo unga män han undervisade gick sjutton ut som missionärer. Minst fem av dem hade över huvud taget inte för avsikt att gå ut innan de började prata med broder Sylvester.

"Anledningen till att jag hade så stor framgång med pojkarna är att de verkligen visste att jag älskade dem", säger broder Sylvester. "De visste det — inte för att jag sade det utan för att jag visade det. Jag fokuserade på att de skulle ha en relation till sin Frälsare. Jag kände bara att det var nyckeln för dem för att kunna ta sig igenom allt och gå framåt i livet och lyckas."

Genom att hjälpa de unga männen utveckla en relation till Frälsaren hoppades broder Sylvester på att deras vittnesbörd skulle leda till att de gick ut som missionärer, gifte sig i templet och fostrade en rättfärdig familj. "Det är lycksalighetsplanen", säger han. "Det är därför det är så viktigt att [hjälpa ungdomarna]." ■

BERÄTTELSE OM FRAMGÅNG

Följande unga män hade positiva förebilder som hade betydelse i deras liv.

Jag missade aldrig ett sakramentsmöte igen

Som ung gick jag igenom de vanliga provningarna för den åldersgruppen. Jag hade dessutom en pappa som inte var aktiv i kyrkan, så mamma var min enda referenspunkt i fråga om evangeliet. Fastän jag kanske inte insåg det behövde jag en prästadömsledare att följa.

Min himmelske Fader skickade en man i min väg som än i dag har stort inflytande på mig. Han heter Paulo César dos Santos.

Jag kommer ihåg en söndag när jag inte vill åka till kyrkan. Jag ville att mamma skulle lämna mig i fred. Jag sade att hon kunde åka till kyrkan och att jag skulle göra mig klar och komma lite senare. Jag åkte inte utan stannade hemma och tittade på en kapplöpning på teve. Men efter ett tag hörde jag biskop Paulos välbekanta röst ropa på mig från grinden. Han pratade tålmodigt med mig och jag gick motvilligt till sakramentsmötet.

Den upplevelsen hade en livslång inverkan på mig, och jag har aldrig missat ett sakramentsmöte sedan dess. Vinicius Elias Barbosa Jardim, São Paulo, Brasilien

Han såg mig som ett Guds barn

Under mina ungdomsår i Missouri var Blaine Bartholomew, en medlem av presidentskapet för Unga män i staven, en god vän under aktiviteterna. Men jag tog aldrig till mig hans vänskap eller råd. Det var inte förrän jag hade fyllt 18 som vi fick en djupare relation. Han såg mig kämpa och fortsätta falla, och som min biskop just då försökte han ge mig råd och leda mig tillbaka till rättfärdighetens stig. Så småningom började jag med droger och alkohol, och efter att ha flyttat fortsatte jag i den nedåtgående spiralen.

När jag återvände hem kom jag att tänka på Blaine och kärleken han hade till mig. Han fortsatte villigt att vara min vän och gjorde mig till en del av sin familj. Han blev inte bara en vän utan också en andra pappa. Många gånger när jag var full eller påverkad av droger tog han hand om mig.

Jag är äldre nu och värdesätter min relation till Blaine. Hans ständiga uppmuntran, kärlek och stöd har betytt mer för mig än han kan veta. Han har aldrig tvivlat på min potential som ett Guds barn. Nu försöker jag omvända mig från mina synder och min stolthet och är på väg att ingå förbund som jag aldrig kunde föreställa mig att jag skulle ingå. Jag är tacksam att min himmelske Fader fostrade en sådan man att bli ett föredöme för mig.

Anonym, Utah, USA

Fortfarande ETT STRIDSROP

Profeterna och apostlarna förkunnar att "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" är ännu mer relevant i dag än när det publicerades.

Richard M. Romney

Kyrkans tidningar

I en värld där äktenskapet är i fara och traditionella familjer angrips, ger i synnerhet ett dokument klarhet och vägledning. Profeterna och apostlarna säger att "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" gäller lika mycket i dag som när det kom ut 1995.¹

Ett nutida frihetsbaner

Tillkännagivandet om familjen är fortfarande "ett uppprop om att skydda och stärka familjen", enligt äldste M. Russell Ballard i de tolv apostlarnas kvorum.²

Vår värld liknar det sönderfallande nephitiska samhället i Mormons bok, och äldste Ballard uppmuntrar sista dagars heliga att "göra [tillkännagivandet] till ett baner, inte olikt överbefälhavare Moronis 'frihetsbaner', och att åta oss att leva efter dess föreskrifter."³

Viktigt för vår lycka

Världen främjar många olika vägar till lycka. Men nutida profeter försäkrar att de största möjligheterna för lycka finns i det celestiaala äktenskapet.⁴

Om vi efterlever och handlar enligt vår vetskaps om att familjen kan vara evig lovar äldste Ballard att vi "[får] världen att närma

sig oss. Föräldrar som prioriterar sin familj kommer att dras till kyrkan. ...

Vårt familjeinriktade perspektiv bör få sista dagars heliga föräldrar att sträva efter att bli de bästa föräldrarna i världen. Det bör ge oss stor respekt för våra barn, som i sanning är våra andliga syskon, och det bör få oss att lägga ner den tid som krävs för att stärka våra familjer. Det finns ingenting som har ett mer avgörande samband med lycka — både vår egen och våra barns lycka — än hur väl vi älskar och stöder varandra inom familjen."⁵

Styrka utöver din egen

Äldste Ballard råder familjer överallt att skaffa sig ett exemplar av tillkännagivandet och anamma dess lärdomar.

"Gör därefter ert allra bästa och var ert allra bästa jag. Gud kan ge er styrka utöver er egen medan ni dagligen strävar efter att uppfylla det heligaste ansvar han under jordelivet ger till sina barn. Lyssna till Andens röst och till levande profeters råd. Var vid gott mod. Gud satte er inte på jorden för att misslyckas, och ert arbete som föräldrar räknas inte som misslyckat, såvida ni inte ger upp."⁶

Ta fram och dela ut tillkännagivandet som finns på lds.org/topics/family.

Hopp om evigt liv

Tillkännagivandet om familjen lär att familjer kan vara för evigt. Äldste Russell M. Nelson i de tolv apostlarnas kворum lär att "frälsning är en individuell angelägenhet, men upphöjelse är en familjeangelägenhet. ... När en familj beseglas i templet kan denna familj bli lika evig som Guds rike."⁷

President Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, förklarar att våra familjer är "inte bara grundläggande för samhället och kyrkan, utan också för vårt hopp om evigt liv."⁸

En varning före sin tid

President Eyring varnar för att följderna av att ignorera lärdomarna i tillkännagivandet om familjen "blir ... värre än att bara inte ha frid i detta liv eller sakna lycka."⁹

Tillkännagivandet är profetiskt, säger han, därför att det varnar för just det som har undergrävt familjen under senare år. Han citerar den profetiska varningen och uppmaningen till handling som tillkännagivandet avslutas med:

"Vi varnar dem som bryter mot kyskhetsbudet, som förgriper sig på maka eller barn, eller som underlåter att fullgöra sina skyldigheter mot familjen, att de en dag kommer att stå ansvariga inför Gud. Vi varnar vidare för att familjens upplösning kommer att frambringa de stora olyckor över enskilda människor, samhällen och nationer som förutsagts av forntida och nutida profeter."¹⁰

Ett internationellt dokument

När president Gordon B. Hinckley (1910–2008) presenterade tillkännagivandet om familjen under Hjälpföreningens allmänna möte den 23 september 1995, sade han att dess syfte var att "varna och förvarna"¹¹ världen för att avvika från sina normer. Sedan dess har dokumentet publicerats på många språk, har upprepade gånger tagits upp på generalkonferenser och satts upp i möteshus och hem världen över. Det är ett profetiskt tillkännagivande från en kärleksfull himmelsk Fader med vägledning till sina barn — vägledning som aldrig har behövts mer än det gör i dag. ■

SLUTNOTER

1. Se M. Russell Ballard, "Det som betyder mest är det som varar längst", *Liahona*, nov. 2005, s. 41.
2. Se M. Russell Ballard, "Det som betyder mest är det som varar längst", s. 41.
3. M. Russell Ballard, "Det som betyder mest är det som varar längst", s. 42.
4. Russell M. Nelson, "Celestialt äktenskap", *Liahona*, nov. 2008, s. 92–94.
5. M. Russell Ballard, "Det som betyder mest är det som varar längst", s. 42.
6. M. Russell Ballard, "Föräldraskapets heliga ansvar", *Liahona*, mars 2006, s. 17.
7. Russell M. Nelson, "Celestialt äktenskap", s. 92, 93.
8. Henry B. Eyring, "Familjen", *Nordstjärnan*, okt. 1998, s. 23.
9. Henry B. Eyring, *Nordstjärnan*, okt. 1998, s. 23.
10. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
11. Gordon B. Hinckley, "Håll stånd mot världens bedrägerier", *Nordstjärnan*, jan. 1996, s. 100.

PREDIKAN BAKOM TALARSTOLEN

En söndag satt min familj några bänkrader bakom diakonerna under ett sakramentsmöte, och det enda jag kunde tänka på före inledningssången var att en av diakonerna inte hade knutit slipsen ordentligt och inte hade stoppat in sin skrynkliga skjorta i byxorna. Jag tyckte att någon borde ha hjälpt honom. Diakoner ska trots allt exemplifiera Frälsaren i handling och klädsel när de delar ut sakramentet.

Mötet fortsatte och jag glömde bort det hela. När diakonerna hade delat ut sakramentet började talen. Den andra talaren var den unge mannens mamma. Hon berättade om sin omvändelse, om sina prövningar när

hon växte upp, och svårigheterna med att vara ensamstående mamma. Det var ett underbart tal som fick hennes ögon att tåras. Hon satte sig på förhöjningen och fortsatte gråta medan församlingsskören samlades för att sjunga.

Just då ställde hennes son sig upp med sin krokiga slips och skjortan som hängde utanför och gick fram till förhöjningen. Han kramade sin mamma och böjde sig ner bredvid henne för att trösta henne. Jag fick tårar i ögonen när denna scen utspelade sig framför mig. Jag blev oerhört rörd. Men sedan kom jag till insikt och böjde ner huvudet. Där satt jag i min välpressade, dubbelknäppta kostym,

med min perfekt knutna slips och mina polerade svarta skor och insåg att jag verkligen hade missat något i mina förberedelser för sakramentet.

Den unge mannen och hans mamma kom ner från förhöjningen och satte sig ner tillsammans när kören började sjunga. Jag satt där och kunde inte lyssna på sången eftersom den predikan jag hade fått av diakonen överflödade mitt hjärta med ett budskap om kristuslik kärlek.

Han hade utfört gärningen med ömhet och omsorg. Det syntes inte det minsta tecken i hans ansikte på att han var generad — bara ren kärlek. De budskap som sedan gavs från talarstolen den dagen var bra, men jag ska alltid minnas predikan bakom talarstolen. ■

Jeff Fullmer, Idaho, USA

Han ställde sig upp med sin krokiga slips och skjortan som hängde utanför och gick fram till förhöjningen. Han kramade sin mamma och böjde sig ner bredvid henne för att trösta henne.

TVÅ NYA DIAKONER

För ett antal år sedan hade jag förmånen att verka som rådgivande till diakonernas kворum. I vårt kворum hade vi tre aktiva diakoner som alla hade kallats att vara en del av kvorumpresidentskapet.

I ett av sina möten bestämde det unga presidentskapet att de ville att minst två av de mindre aktiva diakonerna i kvorumet skulle börja komma till kyrkans möten och aktiviteter. De bestämde under bön ett datum — en söndag sex veckor framåt — då de skulle ha uppnått målet. De bad om att lyckas med det här heliga uppdraget och lovade vördnadsfullt att göra följande:

- Be tillsammans regelbundet.
- Fasta tillsammans.
- Besöka varje diakon på listan.
- Planera aktiviteter så att de diakoner som kom tillbaka skulle se ett välstrukturerat program.

Presidentskapet kände verkligen att de här målen var Herrens vilja och fortsatte med tro och tillit.

Under veckorna som följde gjorde de tre unga männen vad de hade lovat, och förväntade sig att deras böner skulle bli besvarade. De bad tillsammans, fastade tillsammans, besökte de mindre aktiva diakonerna och inbjöd dem att komma tillbaka, och de förberedde aktiviteter i tron att de behövde förberedas för att närvaron skulle öka.

Trots deras flit kom inga diakoner tillbaka — varken

till kyrkan eller någon annan aktivitet. Datumet närmade sig, och fastän de var besvikna över att medlemmarna i kvorumet inte kom tillbaka till kyrkan så litade de på att deras himmelske Fader skulle besvara deras böner.

Söndagen då målet skulle vara uppnått kom och ingen av de unga männen som presidentskapet hade pratat med kom till kyrkan. Men under sakramentsmötet tillkännagav

Under veckorna som följde bad de tillsammans, de fastade tillsammans och de inbjöd de mindre aktiva diakonerna att komma tillbaka till kyrkan.

biskopen att två tolvåriga unga män som hade undersökt kyrkan skulle döpas på kvällen.

Vilken välsignelse det var för de två nya medlemmarna i kyrkan att komma med i ett kворum med ett sådant presidentskap. Och vilken välsignelse det var för presidentskapet att se hur deras ansträngningar och böner besvarades så direkt och att lära sig att Herren håller sina löften.

Ivern i kvorumet var så stor att en medlem i presidentskapet sade: "Vi gör det igen!" ■

Anthony Poutu, Nya Zeeland

VÅR HIMMELSKA FADERS KÄRLEK

För en tid sedan frågade våra vänner om deras son John och hans flickvän fick bo hos oss under ett besök över en helg. John är mindre aktiv och hans flickvän är inte medlem i kyrkan. Vi lät henne sova i vår sons rum och John fick sova på en soffa i vardagsrummet.

Innan de kom bad vi till vår himmelske Fader och frågade hur vi skulle förhålla oss till dem — som lärare, föräldrar eller helt enkelt som vänner. Svaret kom att vi behövde följa Andens maningar och hjälpa dem andligt sett.

Varje kväll sitter min make, min son och jag ner och studerar skrifterna.

Första kvällen med våra gäster kände vi att vi inte skulle inbjuda dem att studera med oss. Men nästa kväll före skriftstudierna knackade John försiktigt på vår dörr och sade: ”Mary är rädd för att fråga, men hon vill veta om vi kan studera med er.”

Vi slog upp dörren, bjöd dem att komma in och så började vi studera Mormons bok tillsammans. Mary hade aldrig läst skrifterna tidigare och visste inte om hon trodde på Gud. Hon medgav att när hon kom hem till oss så hade hon varit rädd att vi skulle tvinga henne att vara med på något religiöst som hon inte förstod.

För att Mary skulle känna sig bättre till mods berättade min make för henne om frälsningsplanen, Frälsaren Jesus Kristus, Joseph Smiths första syn och Mormons bok. Hon pratade med oss till midnatt.

Dagen därpå var John och Mary med på en lektion med missionärerna. Jag ska aldrig glömma anden som fyllde rummet. Efter en enkel lektion pratade vi om vår himmelske Faders natur. Sedan frågade Mary varför Gud tillåter lidande om han älskar oss, en fråga som jag hade funderat på länge.

Flera dagar tidigare hade jag fått ett brev av en vän som hade fått missfall med sitt tredje barn, så Marys fråga berörde mig. Jag vittnade om att tillfälliga stunder av lycka och glädje inte kan lära oss så mycket på ett djupt och evigt plan som tider då vi upplever en personlig tragedi. Jag sade till Mary att sorg kan härda oss som en eld härdar järn. Om vi är trofasta mot Gud när vi går igenom prövningar så stärks vår tro.

Det var ett oförlömligt samtal. Efteråt satt vi tysta medan Anden vittnade om vår himmelske Faders kärlek. När Mary tittade upp lyste ögonen och de var fulla av tårar.

Jag vet inte vad som kommer att hända under åren som kommer, men jag vet säkert att den insikt jag såg i Marys ögon den där dagen kommer att hjälpa henne igenom livet och kanske hjälpa till att leda henne till sin himmelske Fader. ■

Anna Nikiticheva, Ryssland

John knackade försiktigt på vår dörr och sade: ”Mary är rädd för att fråga, men hon vill veta om vi kan studera med er.”

HAN VÄLSIGNADE MIN FALSKA TON

Mina öron var röda av förlägenhet när min tonårsson Derek och jag hade sjungit ”Min själ, dig gläd”¹ på sakramentsmötet. Jag hade inte varmt upp rösten ordentligt innan mötet började, och följden blev att rösten sprack när jag försökte nå en hög ton.

Jag kände mig obehaglig till mods när jag satte mig ner på bänken, trots de uppmuntrande blickarna från min leende hustru som försäkrade mig om att jag inte hade förstört mötetets anda.

Efter avslutningsbönen gick jag ut till min bil för att hämta en lektionsbok. En syster i vår församling stod nära dörren och grät. En vän stöttade henne med en arm om hennes axel. När jag gick förbi sade system mitt namn och uttryckte sin uppskattning till mig för att jag hade valt den psalm vi sjöng och för att vi hade framfört den på ett sätt som hon blev djupt rörd av.

Hon förklarade att hon hade fött ett dödfött barn flera dagar tidigare och hade kämpat med ilska och förtvivlan sedan dess. När Derek och jag sjöng psalmen hade hon känt hur Anden bäddade in hennes värkande själ i en fridfull, trösterik värme. Den hade fyllt henne med det hopp hon behövde för att kunna bära sitt sorgeskors.

Jag mumlade generat fram ett tack och gick ut genom dörren, välsignad och ödmjukad av hennes ord. När jag kom fram till bilen kom jag att tänka på ett brasaftonstal av Kim B. Clark, president för Brigham Young-universitetet-Idaho. Han sade: ”När vi handlar i tro

på [Jesus] och gör hans arbete så är han med oss” när vi tjänar andra och ”välsignar oss så att vi säger precis vad de behöver höra”. Han sade också att ”det vi egentligen säger och egentligen gör kan kännas lite pinsamt eller opolerat. ... Men Frälsaren tar våra ord och våra handlingar och för dem genom sin ande till människors hjärtan. Han tar vår uppriktiga men ofullkomliga ansträngning och förvandlar den till något som är helt rätt, ja, faktiskt något som är fullkomligt.”²

Tårar av tacksamhet fyllde mina ögon när jag återvände till möteshuset.

Herren hade välsignat ett opolerat sångnummer och på ett fullkomligt sätt fört dess budskap till en ung systers förtvivlade hjärta för att trösta hennes sörjande själ. Dessutom använde Herren den här rörande upplevelsen för att ingjuta större förståelse i mitt hjärta angående en djup evangelieprincip. ■

Randy Lonsdale, Alberta, Kanada

SLUTNOTER

1. Psalmer, nr 203.
2. Kim B. Clark, ”Love by Faith”, brasafton vid Brigham Young-universitetet-Idaho devotional, 29 juli 2010, www.byui.edu/Presentations/Transcripts/EducationWeek/2010_07_29_Clark.htm.

Jag hade inte varmt upp rösten ordentligt innan mötet började, och följden blev att rösten sprack när jag försökte nå en hög ton.

HANS NÅD ÄR nog

*Hur fungerar egentligen
Guds nåd?*

Brad Wilcox

En ung kvinna kom en gång till mig och frågade om vi kunde prata. Jag sade: ”Javisst. Hur kan jag hjälpa dig?”

Hon sade: ”Jag förstår bara inte det här med nåd.”

Jag svarade: ”Vad är det som du inte förstår?”

Hon sade: ”Jag vet att jag behöver göra mitt bästa, och sedan gör Jesus resten, men jag kan inte göra mitt bästa.”

Jag sade: ”Sanningen är den att Jesus betalade hela skulden. Han betalade inte allt utom några få slantar. Han betalade allt. Det är klart.”

Hon sade: ”Visst. Så jag behöver inte göra någonting?”

”Jo då”, sade jag. ”Du har mycket att göra, men inte att betala den skulden. Vi kommer alla att uppstå. Vi kommer alla att återvända till Guds närhet för att dömas. Vad som avgörs av vår lydnad är hur bekväma vi planerar att vara i Guds

närhet och vilken härlighetsgrad vi planerar att få.

Kristus ber oss att visa tro på honom, omvända oss, ingå och hålla förbund, ta emot den Helige Anden och hårda ut till änden. Genom att göra det uppfyller vi inte rättvisans krav — inte på minsta sätt. I stället visar vi uppskattning för vad Jesus Kristus gjorde genom att använda det till att leva ett liv som hans. Rättvisan kräver omedelbar fullkomlighet eller ett straff när vi kommer till korta. Eftersom Jesus tog på sig det straffet kan han ge oss chansen att bli helt fullkomliga (se Matt. 5:48; 3 Nephi 12:48) och hjälpa oss nå det målet. Han kan förlåta det som rättvisan aldrig kunde, och han kan vända sig till oss nu med sina egna krav (se 3 Nephi 28:35).

Nåden förvandlar oss

Kristi arrangemang angående oss liknar en mamma som ordnar musik- lektioner till sitt barn. Mammans betalar

pianoläraren. Eftersom mamman har betalat hela skulden kan hon vända sig till sitt barn och be om något. Vad är det? Övning! Betalar barnets övning pianoläraren? Nej. Återgäldar barnets övning mamman för att hon har betalat pianoläraren? Nej. Övningen är sättet varpå barnet visar uppskattning för mammans ofattbara gåva. Det är så han tar till vara den underbara möjlighet som mamman ger honom att leva sitt liv på en högre nivå. Mammans glädje ligger inte i att få tillbaka pengarna utan i att hon ser att hennes gåva används — att hon ser sitt barn göra allt bättre ifrån sig. Och därför fortsätter hon uppmana barnet att öva, öva, öva.

Om barnet ser mammans krav på övning som att hon är för befällande (”Men mamma, varför måste jag öva? Inga av de andra barnen måste öva! Jag ska ju bli professionell basebollspelare ändå!”), så kanske det är för att han inte ser saker och ting med mammans ögon. Han ser inte hur

När vi förstår vad nåd är så förstår vi att Kristi försonings välsignelser är fortgående och att hans styrka är fullkomlig i vår svaghet.

mycket bättre hans liv kunde vara om han valde att leva på ett högre plan.

På samma sätt kan Jesus, eftersom han har betalat för nåden, vända sig till oss och säga: "Följ mig" (Matt. 4:19); "[Håll] ... fast vid mina bud" (Joh. 14:15). Om vi tycker att det är alltför mycket begäret att uppfylla hans krav så är det kanske för att vi ännu inte ser genom Kristi ögon. Vi har ännu inte förstått vad han försöker göra av oss.

Äldste Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kворum har sagt: "Den ångerfulla syndaren måste lida för sina synder, men hans lidande har ett annat syfte än att vara ett straff eller en avgift. Syftet är *förändring*" (*The Lord's Way* [1991], s. 223; kursivering i originalet). Låt oss se detta i barnpianistens perspektiv: Barnet måste öva på att spela piano, men övningen har ett annat syfte än att vara ett straff eller en avgift. Syftet är förändring.

Försoningens underverk är inte bara att vi kan leva efter att vi har dött utan att vi kan leva ett mycket rikare liv (se Joh. 10:10). Försoningens underverk är inte bara att vi kan renas och tröstas utan att vi kan förvandlas (se Rom. 8). Skrifterna gör det klart att inget orent kan vistas hos Gud (se Alma 40:26), men det finns ingen oförändrad varelse som heller vill det.

Försoningens underverk är inte bara att vi kan komma hem utan att vi på ett — mirakulöst — sätt kan känna oss hemma där. Om vår himmelske Fader och hans Son inte kräver tro och omvändelse så skulle det inte finnas någon önskan att förändra sig. Tänk på dina vänner och familjemedlemmar som har valt att leva utan tro och utan omvändelse. De vill inte förändras. De försöker inte överge synden och känna

sig bekväma med Gud. I stället försöker de överge Gud och känna sig bekväma med synd. Om Fadern och Sonen inte krävde att vi ingick förbund och inte gav oss den Helige Andens gåva så skulle det inte finnas något sätt att förändra sig. Vi skulle bara ha vår egen viljestyrka för evigt, och ingen tillgång till hans kraft. Om vår himmelske Fader och hans Son inte krävde tro och uthållighet till änden skulle vi inte införliva sådana förändringar med tidens gång. De skulle alltid vara ytliga och kosmetiska i stället för att tränga ner djupt inom oss och bli en del av oss — en del av den vi är. Enkelt sagt; om Jesus inte krävde att vi övade så skulle vi aldrig bli heliga.

Nåden hjälper oss

”Men fattar du inte hur jobbigt det är att öva? Jag är bara inte bra på att spela piano. Jag slår ner fel tangenter hela tiden. Det tar en hel evighet att få det rätt.” Vänta nu. Är inte allt det där en del av inlärningsprocessen? När en ung pianist slår ner fel tangent så säger vi inte att han är ovärdig att fortsätta öva. Vi förväntar oss inte att han ska spela perfekt. Vi förväntar oss bara att han ska fortsätta öva. Fullkomlighet kanske är hans slutliga mål, men just nu kan vi vara nöjda med stegen i rätt riktning. Varför är det här perspektivet så lätt att se när det gäller att lära sig spela piano men så svårt att se när det gäller att lära sig himlen?

Alltför många ger upp i fråga om kyrkan därför att de är trötta på att

HUVUDTANKAR

- Vi blir frälsta genom Kristi nåd. Han betalade priset för våra synder.
- Våra gärningar, till exempel att vi omvänder oss och håller buden, frälser oss inte, men de är krav som Frälsaren fastställt för att hjälpa till att förvandla oss.
- Guds nåd är en gudomlig kraft som hjälper oss med alla våra tillkortakommanden och alltid är tillgänglig för oss.

hela tiden känna att de kommer till korta. De har försökt hittills, men de känner hela tiden att det inte är tillräckligt. De förstår inte vad nåd är.

Det borde inte finnas bara två alternativ: att vara fullkomlig eller att ge upp. Är de enda alternativen när man lär sig spela piano att kunna spela i Carnegie Hall eller att sluta? Nej. Tillväxt och utveckling tar tid. Det tar tid att lära sig olika saker. När vi förstår vad nåd är så förstår vi att Gud är tålmodig, att förändring är en process och att omvändelse är ett mönster i våra liv. När vi förstår vad nåd är så förstår vi att Kristi försonings välsignelser är fortgående och att hans styrka är fullkomlig i vår svaghet (se 2 Kor. 12:9). När vi förstår vad nåd är kan vi, som det står i Läran och förbunden, ”[fortsätta] i tålmodighet tills [vi] är fullkomliggjorda” (L&F 67:13).

Nåd är inte någon extramotor som startar när bränslet tagit slut. Det är

snarare en ständig energikälla. Det är inte ljuset i slutet av tunneln utan ljuset som tar oss igenom tunneln. Nåd är inget som uppnås någonstans längs vägen. Vi får nåd här och nu.

Nåden är tillräcklig

Kristi nåd är tillräcklig (se Ether 12:27; L&F 17:8) — tillräcklig för att täcka vår skuld, tillräcklig för att förvandla oss, och tillräckligt för att hjälpa oss oavsett hur lång den förvandlingsprocessen är. Mormons bok lär oss att enbart förlita oss på ”den helige Messias förtjänster och barmhärtighet och nåd” (2 Nephi 2:8). När vi gör det upptäcker vi inte — som vissa kristna tror — att Kristus inte kräver något av oss. Vi upptäcker i stället anledningen till att han kräver så mycket och styrkan att göra allt han ber oss om (se Fil. 4:13). Nåd är inte frånvaron av Guds höga förväntningar. Nåd är närvaron av Guds kraft (se Luk. 1:37).

Guds nåd är tillräcklig. Jesu nåd är tillräcklig. Den är tillräcklig. Den är allt vi behöver. Ge inte upp. Fortsätt att försöka. Leta inte efter flyktvägar eller ursäkter. Sök Herren och hans fullkomliga styrka. Leta inte efter någon att skylla på. Leta efter någon som kan hjälpa dig. Sök efter Kristus, och när du gör det får du känna den möjliggörande kraft och gudomliga hjälp som vi kallar hans underbara nåd. ■

Från ett tal under ett andligt möte den 12 juli 2011 vid Brigham Young-universitetet. För att läsa hela texten på engelska, gå till speeches.byu.edu.

**Äldste D. Todd
Christofferson**

i de tolv apostlarnas
kvorum

STEG MOT LYCKA

*Buden har inte getts för att begränsa
utan för att möjliggöra det vi verkligen
vill och vad vår himmelske Fader, som
älskar oss, vill att vi ska ha.*

DELTA I SAMTALEN

I hela augusti studerar ni buden i era prästadsömskvorum och i Unga kvinnors och Söndagsskolans klasser. Du kan fundera över några bud som dina kamrater ofta kämpar med. Vilka välsignelser har du eller andra fått av att hålla de buden? Fundera på hur du kan vittna om välsignelserna för andra omkring dig, och följ Anden för att veta vad du ska säga och när du ska säga det. Ni kan göra ett rollspel om några exempel under en hemafton eller så kan du bära ditt vittnesbörd under en söndagsskolelektion.

I bland blir en del människor förvirrade och tror att buden är restriktioner eller begränsningar som komplicerar livet, som tar bort möjligheter eller glädje eller nöjen i livet. Faktum är att buden skyddar oss och leder oss till lyckan. De är inte till för att begränsa utan för att göra det möjligt, för att låta oss uppnå — i det här livet och i nästa — vad vi verkligen eftersträvar och vad vår himmelske Fader, som älskar oss, vill att vi ska ha.

De är som en trappa. Varje trappsteg representerar ett bud, och för varje bud vi följer kan vi komma längre upp. Om vi sedan förstår vad buden handlar om så vill vi ha mer. Vi känner ingen bitterhet angående buden. Vi vill ha mer för att kunna utvecklas mer. Och en himmelsk

Fader som älskar oss ger oss enligt våra önsknings. Om vi önskar det så ger han oss fler bud för att underlätta vår utveckling.

Så ungdomar, klaga inte på buden. Säg inte: "Jag vill inte ha fler" utan i stället "Ja, mer, mer. Jag vill utvecklas. Jag vill vara lycklig. Jag vill vara som min himmelske Fader. Och buden visar mig hur jag gör det. De öppnar vägen för mig och skyddar mig från det onda och det som kan förstöra lyckan — och ibland skyddar det också livet självt."

Jag hoppas att du är övertygad. Vi måste gör allt som krävs för att hålla buden, även om det känns som om vi är ensamma om att göra det. ■

Från ett tal till ungdomar i Salta, Argentina, i november 2011.

För mer information om detta ämne, se Thomas S. Monson, "Lydnad ger välsignelser", *Liahona*, maj 2013, s. 89; och L. Tom Perry, "Lydnad mot lagen är frihet", *Liahona*, maj 2013, s. 86.

Vad är det som är så **BRA** med den **STORA** och **RYMLIGA BYGGNADEN**?

Dennis C. Gaunt

Abby ser fram emot att gå på skolbalen men önskar att hennes klänning såg lite mer ut som klänningarna som hennes vänner skulle ha på sig. Hon tror att hennes vänner kommer att se mer glamorösa och sofistikerade ut i sina ärmlösa klänningar än hon i sin klänning, och hon är orolig för att hon ska sticka ut.

Nate är ute med sina vänner en kväll när en av kompisarna tar fram några ölburkar och låter dem gå runt. När Nate först vägrar och säger ”jag kan inte” så börjar hans vänner skratta och reta honom. Nate vill inte att hans vänner ska tycka att han inte är cool, så han överväger att ta några klunkar öl bara för att hans vänner ska sluta skratta.

Känns de här situationerna bekanta? Liksom Abby och Nate kommer vi alla till vägskäl i våra liv där olika val ligger framför oss som olika vägar. När vi ställs inför sådana svåra och viktiga beslut är vi ibland rädda för att stå för det vi tror på eftersom vi är rädda för att vi ska sticka ut.

Abby och Nate får själva uppleva

några av de svårigheter som beskrivs i Lehis syn om livets träd. I den synen får vi lära oss att två av huvudorsakerna till att människor lämnar den raka och smala stigen är att de är förblindade av frestelsernas lockelse (se 1 Nephi 8:23; 12:17) och att de är generade på grund av hånet från människorna i den stora och rymliga byggnaden (se 1 Nephi 8:26–28). Vi ska titta på de här två delarna av Lehis syn för att se om vi inte bara kan förstå dem bättre utan också lära av dem för att få styrka att stå för det som är rätt.

Gå den här vägen

Problemet med världens frestelser är att de är så *frestande*, eller hur? Som president Spencer W. Kimball (1895–1985) sade: ”Vem har sagt att det inte är roligt att synda? ... Synder är attraktiva och åtråvärda. ... Synder är lättsamma och har en stor mängd angenäma följeslagare.”¹

Hur mycket vi än vill förneka det, ser många av de där vägarna tilldragande ut. Några vägar viker plötsligt av i spännande riktningar medan andra

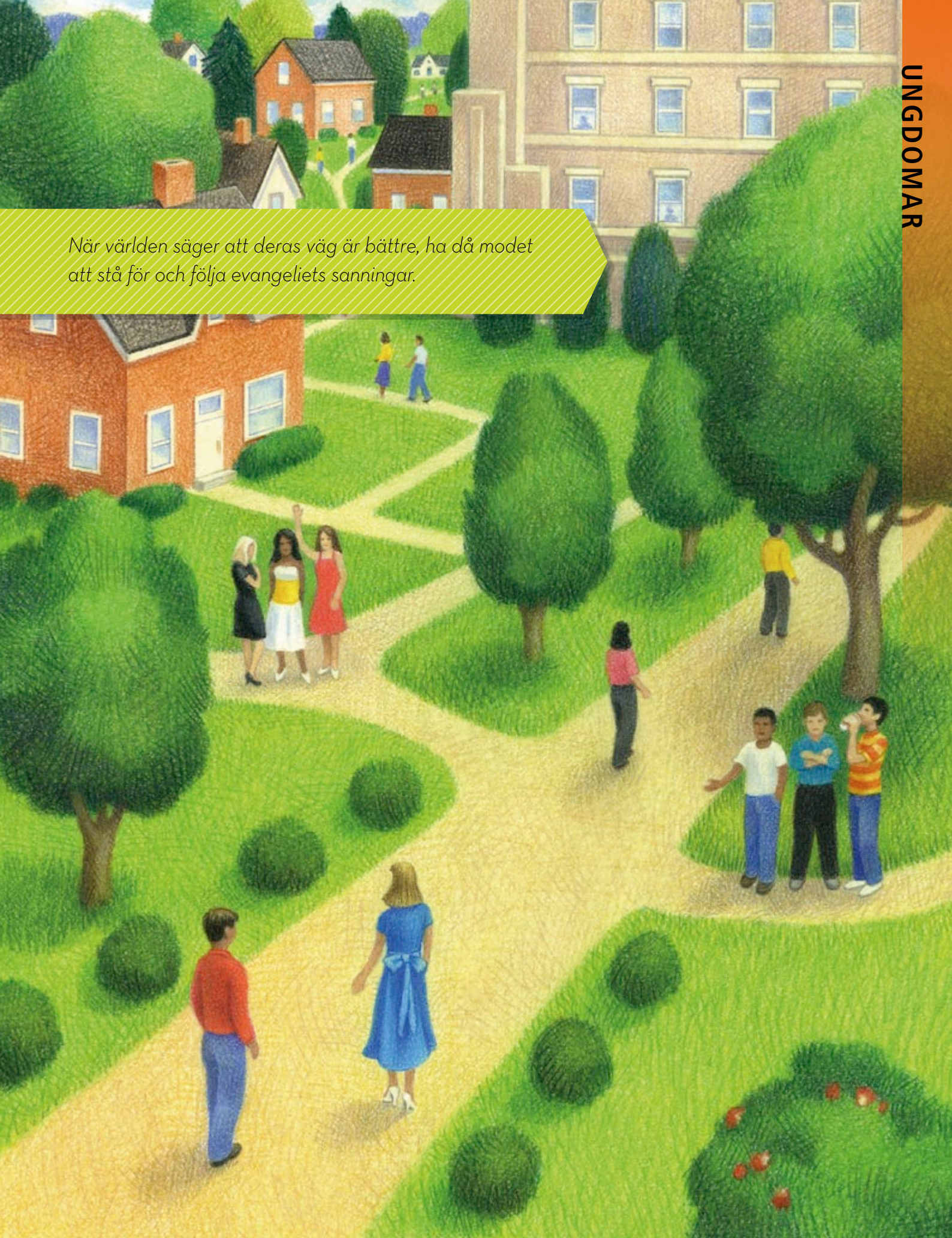
svänger så obemärkt att de under en tid verkar gå parallellt med evangeliets väg. Några är glamoröst heltäckta med röd matta och ekar av applåder. Andra verkar vara klädda med guld och juveler.

Lockelsen med den stora och rymliga byggnaden har stora likheter med detta. Några av de rikaste, mest populära, mest attraktiva och mäktigaste människorna i världen bor ju där! Vem skulle inte vilja umgås med, vara som och klä sig som de människorna? De verkar ofta ha mycket roligare än vi andra som försöker hålla oss kvar på evangeliets stig.

Som fallet är med vår vän Abby; ju mer uppmärksamhet vi ger dem som bor i den stora och rymliga byggnaden, desto mer avundsjuka eller frustrerade eller arga kan vi känna oss. Vi kan tycka att det inte är rättvist att de har så många fina saker medan vi försöker hålla oss på stigen till livets träd.

Satan vet att ett av de bästa sätten att få folk att lämna evangeliets stig är att lura dem att tro att det är för svårt,

När världen säger att deras väg är bättre, ha då modet att stå för och följa evangeliets sanningar.

STÅ FÖR DET VI TROR PÅ

För att se en video om att stå för det vi tror på och lyssna på ungdomar som berättar varför de väljer att följa sina normer, gå till youth.lds.org och titta efter videorna "Dare to Stand Alone" och "I Choose to Be Pure" under Featured Videos (finns på engelska, portugisiska och spanska).

för tråkigt eller för gammalmodigt att vara kvar på stigen. Han bryr sig inte om vilka av de andra vägarna vi tar — vilken som helst går bra — så länge det inte är evangeliets stig.

"Hur smakar den där frukten?"

Att håna de trofasta är en av favoritaktiviteterna i den stora och rymliga byggnaden. President Thomas S. Monson har sagt: "Allt oftare ser vi kändisar och andra, som ... befinner sig i offentlighetens ljus, som har en tendens att förlöjliga religion i allmänhet, och ibland kyrkan i synnerhet. Om våra vittnesbörd inte är tillräckligt fast rotade kan sådan kritik göra att vi börjar tvivla på vår tro eller vackla i våra föresatser."²

Det verkar som om vart vi än går i livet, själva eller på internet, så finns det ett öppet fönster i den stora och rymliga byggnaden i närheten där någon står redo att peka finger och skratta åt det vi sätter värde på. Vi har förmodligen alla varit med om sådant hån vid olika tillfällen och det kan vara mycket smärtsamt. Vi vet att vi borde reagera på ett kristuslikt sätt, men det är inte alltid lätt. Ingen tycker om att bli utskrattad eller att någon nedvärderar det som man har en stark tro på. Liksom Nate kanske vi ibland säger sådant som: "Jag kan inte — jag är mormon", vilket får andra att skratta ännu mer.

"Jag kan inte ..."

Har du någon gång lagt märke till att de som hånar alltid fokuserar på orden *kan inte*? Till exempel "Varför *kan du inte* dricka det?" "Varför *kan du inte* gå och shoppa med mig på söndag?" eller "Varför *kan du inte* ha sex innan du gifter dig?"

Den här fokuseringen på orden *kan inte* kan göra att vi känner oss maktlösa. Det kan kännas som om vi är svaga och feiga. Det kan kännas som om vi är hjälplösa offer för en opersonlig Gud som har låst in oss så att vi inte kan ha roligt.

Det här är en mycket, mycket gammal taktik. Faktum är att Satan har använt den ända från begynnelsen. När Gud placerade Adam och Eva i Edens lustgård sade han till dem: "Av varje träd i lustgården får [ni] fritt äta" (Mose 3:16). Låter orden "varje träd" som en restriktion för dig? Gud sade till Adam och Eva att det fanns vissa följder om de åt av kunskapens träd på gott och ont, men han lade inga fysiska begränsningar på dem. De hade hela lustgården för sig själva och fick veta: "Du [får] själv välja, ty det är givet dig" (Mose 3:17). Det låter som frihet för mig!

Så det är intressant att när Satan kom dit senare så sade han: "Har Gud verkligen sagt: Ni skall inte äta av varje träd i lustgården?" (Mose 4:7). Det Satan egentligen frågade var: "Varför *kan ni inte* äta av frukten från det trädet?" med samma hånfulla ton som kommer från fönstren i den stora och rymliga byggnaden. Satan fokuserade på den enda sak som Gud hade fäst vissa följder vid, och han fick det att låta som om Gud ville beröva Adam och Eva något. Satan förvrängde Guds ord och lade till några lögnar i ett försök att övertala dem att följa honom i stället för Gud. I slutändan var det hela tiden en del av planen att de skulle äta av frukten. Och Gud sände en Frälsare för att ge Adam och Eva och alla deras barn chansen att växa och återvända hem.

MAKTEN ATT VÄLJA

”Eftersom [människornas barn] är återlösta från fallet har de blivit fria för evigt med kunskap om gott och ont, fria att verka av sig själva och utan att påverkas” (2 Nephi 2:26).

”Jag vill inte!”

Och vad är det vi egentligen säger när vi säger: ”Jag kan inte — jag är mormon”? Säger vi egentligen: ”Jag önskar jag kunde det, och om jag inte var mormon så skulle jag absolut göra det”? Jag hade en gång en vän som brukade skoja om allt det han skulle göra om han inte var medlem i kyrkan. Problemet var att jag inte alltid kunde avgöra om han skojade eller inte.

I stället för att fokusera på *kan inte* skulle det vara mycket bättre om vi använde orden *vill inte*. Till exempel: ”Jag vill inte — jag är mormon.” Om vi använder *vill inte* i stället för *kan inte* ändrar vi fokuseringen på frasen och visar att vi har kraften att välja själva. Genom att säga ”jag vill inte” så säger vi: ”Jag *väljer* att inte

göra det, inte för att jag följer blint eller för att jag inte får, utan för att jag tror på valfrihet och ansvarighet och jag *vill* göra det som är rätt. Jag väljer att verka och inte att påverkas” (se 2 Nephi 2:14, 26).

Att säga ”jag vill inte” i stället för ”jag kan inte” är också mycket modigt. Det kräver inget mod att följa mängden nerför världens olika stigar. Vem som helst kan göra det. Att stå för sanningen är att visa verkligt tro. Att stå för något inför världen kräver verkligt mod. Det visar att vi verkligen använder vår handlingsfrihet och att vi verkligen tänker själva. Människorna i den stora och rymliga byggnaden kallas alltid för en namnlös grupp, en folkhop utan ansikte. I slutändan är deras ord ihåliga och meningslösa. Genom att trofast utöva

vår handlingsfrihet kan vi få modet att säga som Lehi och de djärva och trofasta medlemmarna i hans familj: ”Vi gav inte akt på dem” (1 Nephi 8:33).

I en värld med allt större orättfärdighet sticker de som står upp och vandrar längs evangeliets stig verkligen ut. Men de är inte ensamma. Som president Thomas S. Monson har sagt: ”Må vi alltid vara modiga och redo att stå för det vi tror på, och om det betyder att vi måste stå ensamma, må vi göra det modigt, stärkta av vetskapen att vi egentligen aldrig är ensamma när vi står tillsammans med vår Fader i himlen.”³ ■

Författaren bor i Utah i USA.

SLUTNOTER

1. Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), s. 229.
2. Thomas S. Monson, ”Våga stå ensam”, *Liahona*, nov. 2011, s. 60.
3. Thomas S. Monson, ”Våga stå ensam”, s. 67.

VAR ETT
LJUS
FÖR DINA VÄNNER

**Äldste
Benjamin De Hoyos**
i de sjuttios kvorum

Jag växte upp med samma vänner under de tolv första åren av mitt liv. Vi var grannar. Vi gick i samma skolor och var med på varandras födelsedagskalas. Ibland åt jag hemma hos dem, de kom hem till mig, och vi hade roligt tillsammans. Men när vi blev tonåringar började saker och ting förändras. De var inte medlemmar i kyrkan och de svor, de rökte och de drack alkohol. De hade en helt annan syn på kyskhetslagen än jag.

Jag tänkte noga på problemet och frågade sedan min far vad jag skulle göra. Han sade: "Det måste du bestämma. De här goda vännerna är inte som du. Förut märkte du det inte, men nu är skillnaden stor."

Jag litade på fars råd. Mina vänner visste att jag var medlem i kyrkan, så när jag bestämde mig för att inte alltid följa med dem dit de gick så förstod de det. Så småningom tillbringade vi mindre och mindre tid tillsammans fastän vi fortfarande var vänner.

Det var en prövning för mig att lämna mina vänner, men jag insåg att det var viktigt att hålla fast vid evangeliets principer i mitt liv. Jag tänkte på Almas råd till sina söner när han undervisade dem om att ha tro på Gud. Han sade: "Var och en som sätter sin lit till Gud skall få stöd i sina prövningar" (Alma 36:3).

Något som hjälpte mig igenom den här svåra tiden var att jag var med på kyrkans aktiviteter varje vecka, bland annat veckoträffarna. Jag var också upptagen med dans, sport och ungdomskonferenser.

Jag blev vän med en person som inte var medlem i kyrkan och han bjöd ibland med mig till olika fester. Festerna hölls samma dag som veckoträffarna så jag sade: "Tyvärr. Jag skulle vilja gå men jag har andra planer."

Han frågade vad jag skulle göra. Jag sade: "Jag ska vara med på en veckoträff."

"Vad är en veckoträff?" frågade han.

Jag berättade att vi har många roliga aktiviteter på veckoträffarna och att jag var rådgivare i presidentskapet. När jag hade tackat nej till tre inbjudningar att gå på fest, sade han: "Ta med mig till veckoträffen."

Så han följde med mig, missionärerna undervisade honom och han döptes så småningom.

Jag uppmanar dig att fatta beslut nu så att du kan vara ett ljus för dina vänner. En sak du kan göra är att vara med på seminariet. Dina seminarielärare gör *sin* del; de anstränger sig mycket för att förbereda lektioner till dig. Seminariet är till ännu större välsignelse när du gör *din* del: Läs skriftställena, be och fasta och ta till dig undervisningen. Det är när båda

parterna gör det de behöver göra som man lär sig något.

När jag gick på high school bjöd en av mina vänner med mig till en fest och sade: "Vi går och frågar min pappa om vi får låna hans bil." Hans pappa ville inte låna ut bilen till honom. När hans pappa sedan såg mig, sade han: "Okej, du får låna bilen, men bara om Benjamín kör."

Den här mannen visste att jag och min familj var medlemmar i kyrkan, att vi inte drack alkohol och att jag skulle köra säkert.

Pappans reaktion hjälpte mig uppskatta mina föräldrars undervisning och exemplet de visade. Vi hade hemaftnar och familjeböner hemma. Söndagen var en vilodag för oss. De här sakerna var evangeliet i verksamhet för oss och vi tyckte mycket om det. Far bjöd ofta hem andra medlemmar i kyrkan för att prata om evangeliet på söndagseftermiddagarna. Vi åt tillsammans, vi pratade om evangeliet och blev nära vänner.

Förbered dig nu för att bygga en stark framtida familj. Du gör det när du aktivt lär dig om evangeliet. Tänk på att om du litar på Gud; ber dagliga, innerliga böner; läser skrifterna; håller dig själv ren och arbetar på Plikt mot Gud- eller Personlig tillväxtprogrammet så skyddas du från skada, du är ett ljus för dina vänner och du känner glädje i livet. ■

Där jag bor anses man vara pojkvän/flickvän efter en enda dejt.

Hur kan en person på ett enkelt sätt dejta olika personer utan att få ett rykte om sig att man är promiskuös eller oärlig?

Det här är en stor utmaning för många sista dagars heliga ungdomar runtom i världen. De får rådet att "[undvika] att gå på många dejter med samma person" så att de inte utvecklar en allvarlig relation när de är för unga (*Vägledning för de unga* [häfte, 2011], s. 4). Men i många kulturer i världen kommer en inbjudan till en pojkvän/flickvän-relation till och med före den första dejten, och en enda dejt kan innebära att man är inriktad på en person och förväntas gifta sig med den personen. I en sådan kultur kan det verka som om man kränker "relationen" om man dejtar olika personer och kan skapa ett rykte att man är promiskuös eller oärlig. Vad bör du då göra?

Se först och främst till att alla känner till din tro på och hängivenhet mot Herrens normer om kyskhet och sexuell renhet så att det aldrig kan råda något tvivel om din karaktär eller ditt uppförande. Sedan kan du aktivt arbeta på att förändra dejtingkulturen omkring dig till det bättre genom att förespråka kyrkans riktlinjer. Om någon frågar dig om dina dejtingnormer kan du fråga dem varför de, om de inte har för avsikt att gifta sig snart, känner ett behov av att ha ett sådant känslomässigt och fysiskt nära relation med en person när de är så unga. Be dem följa med ut på en grupptejt så att de får se hur mycket roligt man kan ha utan de onödiga moraliska farorna och den känslomässiga dramatiken som en tonårsromans medför. Och berätta för dem om de riktlinjer och de råd du har fått av levande profeter och apostlar. ■

Varför börjar unga kvinnor gå ut som **besökslärare** när de är **18** när unga män går ut som **hemlärare** när de är **14**?

En uppenbarelse som gavs när kyrkan organiserades 1830, förkunnade Herren: "Lärarens plikt är att alltid vaka över kyrkan och att vara med och styrka dem" (L&F 20:53). Förutom lärarna i aronska prästadömet är det här en plikt som också prästerna och de som har melkisedekska prästadömet delar (se L&F 20:45–52). Hemundervisningen är ett sätt för dem att uppfylla denna plikt på genom att de tackar ja till särskilda uppdrag från prästadsömsledarna. Fastän besöksverksamheten liknar hemundervisningen har den ett annat syfte. Den ger hjälpföreningssystrarna möjlighet att stärka och undervisa varandra via uppdrag från hjälpföreningspresidentskapet (efter godkännande av biskopen eller grenspresidenten). Unga kvinnor (särskilt klasspresidentkapen) bör naturligtvis sträva efter att stärka och stötta varandra på olika sätt, men de får inte i uppdrag att besöka vissa personer varje månad. ■

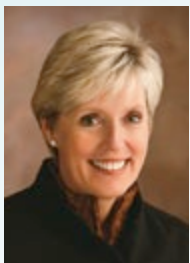
Vilka är **hälsokraven** för att man ska få verka som missionär?

Allvarliga fysiska svårigheter eller medicinska begränsningar kan hindra vissa från att effektivt utföra sina missionärsplikter och kan påverka kamraternas tjänande på ett negativt sätt. Sådana personer går normalt sett inte ut som missionärer. De som till exempel behöver rullstol eller kryckor eller som inte kan utföra de dagliga uppgifterna utan hjälp av andra rekommenderas inte att verka som missionär. Och om en person är mycket överviktig kan han eller hon ha svårt med en missions dagliga höga tempo, så prästadsömsledare kan be vissa personer att gå ner i vikt innan de rekommenderar dem för missions-tjänst. Angående allmän fysisk hälsa kan en riktlinje vara att man ska kunna gå omkring en mil om dagen utan svårighet.

Om du har några frågor om något av det här kan din biskop eller grenspresident ge dig svar och vägledning. ■

När ska jag börja betala **fasteoffer** och ge andra **donationer**?

Om du har en inkomstkälla och ett villigt hjärta kan du börja ge fasteoffer när du är ung. När du börjar tjäna pengar har Herren förstås befallt att du betalar tionde på din inkomst. Dessutom innebär "ett riktigt iakttagande av fastedagen ... att du ger ett generöst fasteoffer till hjälp för behövande" (*Vägledning för de unga* [häfte, 2011], s. 39). Bara för att dina föräldrar betalar familjens mat så innebär det inte att du inte kan bidra själv om du känner dig manad till det när din familj fastar varje månad. Tänk på att fastän du är ung, och oavsett beloppet du bidrar med, så är det faktum att du följer Herrens bud och osjälviskt hjälper till att välsigna andra det som betyder mest. Både du och andra välsignas genom ditt offer. Och om du känner dig inspirerad och har möjlighet så kan du också rådgöra med dina föräldrar och ge donationer till andra fonder i kyrkan på talongen Tionde och andra offergåvor. ■

Rosemary M. Wixom

Primärföreningens
generalpresident

MUSIKENS INFLYTANDE

Ett experiment med möss visar oss hur musiken vi lyssnar på kan påverka oss.

När jag frågar någon: "Vad kommer du ihåg bäst från Primär?" så blir svaret ofta: "Sångerna." Orden i primärsångerna lämnar oss aldrig — de är inristade i vårt hjärta. Ta till exempel följande primärsånger. Kan du avsluta varje mening?

"Jag vill gärna likna ..."

"Himmelske Fader, är ... ?"

"Mormons boks ..."

Sjöng du melodin när du avslutade varje mening?

Om du gjorde det är det förmodligen därför att musik höjer våra sinnen, berör våra känslor och skapar minnen. Så det är inte konstigt att vi firar tempelinvigningarna med ett kulturevenemang där ungdomar deltar med upplyftande musik och dans. De här evenemangen låter oss "[höja] jubel till Gud" och "[lovsjunga] hans namns ära" (Ps. 66:1–2).

Musik påverkar oss alltid

I *Vägledning för de unga* står det att "musik har en djupgående inverkan på ditt sinne, din ande och ditt uppträdande".¹ Musik kan berika ditt liv på så många sätt, men den kan också vara farlig. President Thomas S. Monson har sagt: "Musik kan hjälpa dig att komma närmare din himmelske Fader. Den kan

användas till att bilda, uppbygga, inspirera och ena. Men musiken kan också, genom tempo, rytm, intensitet och text avtrubba din andliga lyhörddhet. Du har inte råd att fylla ditt sinne med ovärdig musik."² Och det har ingen betydelse om du lyssnar noga på orden eller inte; texten i sångerna är lätta att lära sig och lätta att komma ihåg.³ Det är inte konstigt att vi blivit uppmanade att "noga [välja] den musik vi lyssnar på".⁴

Möss, musik och lärande

Ditt val av musik kan också påverka din förmåga att utföra uppgifter och att lära dig saker. Två forskare undersökte det här sambandet genom att studera musikens och rytmens inverkan på nervsystemet hos möss. I åtta veckor lyssnade en grupp möss hela tiden på Straussvalser (mycket organiserad och metodisk musik) medan en annan fick höra det disharmoniska ljudet av ständiga trumslag. En tredje grupp växte upp i tystnad.

Efter åtta veckor sattes mössen i en labyrint för att hitta mat. Mössen i den andra gruppen irrade runt utan någon riktning — "en tydlig indikation på att de hade svårt att lära" — och tog mycket längre tid på sig att hitta maten än vad de hade gjort i början av studien. De möss som hade fått höra "disharmoniska ljud hade inte bara svårt att lära

sig och minnas, ... utan hade också strukturella förändringar i hjärncellerna”. Forskarnas diagnos är mycket intressant: ”Vi tror att mössen försökte kompensera för det ständiga bombardemanget av disharmoniskt ljud. ... De kämpade emot kaoset.”⁵

Vad kan vara ”kaoset” i en del av dagens musik — det som kan hindra dig från att lära effektivt? Det kan ha att göra med musikens rytm och takt (som för mössen) eller med orden som används eller budskapet som förmedlas. Boyd K. Packer, president för de tolv apostlarnas kворum, har sagt: ”Samhället undergår en stor men subtil förändring. Samhället blir mer och mer släpphänt när det gäller vad som accepteras som underhållning. Som följd härav tycks mycket av den musik

som framförs av populära artister i dag mer ha för avsikt att egga än att lugna.”⁶

Sådant som rör tiden och Anden

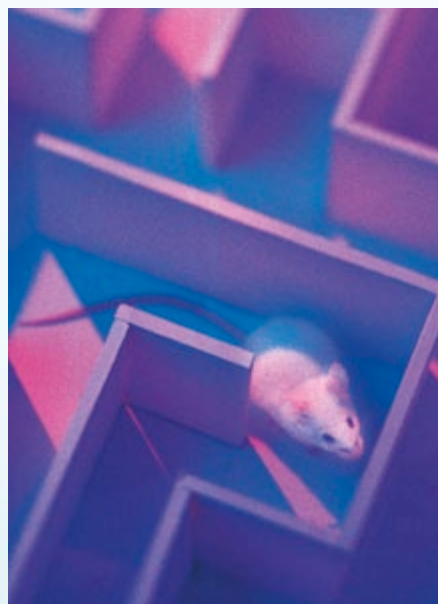
Det är inte bara rytmen och orden i skräpig musik som är skadliga. Genom att lyssna på sådan musik går vi också miste om lugna stunder som ger oss möjlighet att tänka klart och lyssna på Anden. I *Helvetets brevskola*, en populär kristen berättelse, representeras Satan av en figur som heter Tumskruv, som försöker leda goda själar till sin sak. Tumskruv säger: ”Det är intressant hur människor alltid tror att vi lägger tankar i deras sinnen. Verkligheten är den att vi gör vårt bästa arbete när vi håller tankarna borta.”⁷ Satan vet att han inte alltid behöver fylla våra sinnen med dåliga tankar om han bara kan hindra oss från att fokusera på det som hör Anden till. ”Om du hela

tiden lyssnar på musik kanske du inte får den tysta tid du behöver för att tänka, känna efter och ta emot andlig vägledning.”⁸

Vi behöver ha den Helige Anden med oss hela tiden. Av den anledningen bör vi noga välja musiken vi lyssnar på och danserna vi går på. Låt Anden vägleda dig, och när du har tvivel angående musiken du lyssnar på eller omständigheterna du befinner dig i, ha då modet att agera så att Anden kan påminna dig. ■

SLUTNOTER

1. *Vägledning för de unga* (häfte, 2011), s. 22.
2. Thomas S. Monson, *A Prophet's Voice: Messages from Thomas S. Monson* (2012), s. 77.
3. Se Jack R. Christianson, citerad i ”Author's criterion for picking music: does it encourage a proper life style?” *Church News*, 6 maj 1989, s. 5.
4. *Vägledning för de unga*, s. 22.
5. Richard Lipkin, ”Jarring Music Takes Toll on Mice”, *Insight*, vol. 4, nr 14, 4 april 1988, s. 58.
6. Boyd K. Packer, ”Värdig musik, värdiga tankar”, *Liahona*, apr. 2008, s. 33.
7. Se C. S. Lewis, *The Screwtape Letters* (1982), s. 20; sv. övers. ”Från helvetets brevskola”.
8. *Vägledning för de unga*, s. 22.

EN BÖN I MITT HJÄRTA

Genom att höja mina normer för musiken jag lyssnade på kom jag att älska den ännu mer.

Ma. Consuelo N.

Jag älskar musik, och min dag blir inte fullkomlig om jag inte lyssnar på musik eller sjunger. På sista tiden har min kärlek till musik växt på ett annorlunda sätt och jag har lärt mig sådant som har förändrat sättet jag tänker på och använder musik.

Det började när jag läste skriftstället där Herren säger: "Ty min själ gläder sig åt hjärtats sång, ja, de rättfärdigas sång är en bön till mig, och den skall besvaras med en välsignelse på deras huvuden" (L&F 25:12). När jag läste den versen kom jag att tänka på något som mamma hade lärt mig. En gång när jag sjöng psalmerna på ett olämpligt sätt påminde hon mig om att psalmer kan vara böner och att jag behövde sjunga dem på rätt sätt. Jag tror att den här versen inte bara syftar på psalmer utan också på övriga sånger som vi sjunger med en rättfärdig önskan. Tänk, vilka välsignelser vi kan få, som det står i skriftstället, när vi sjunger sånger till Herren.

Jag lärde mig också hur viktigt det är att lyssna på god musik. När jag hade läst det här skriftstället började jag gå igenom min lista över sånger och tog bort sådana som inte stöttade lärdomarna i *Vägledning för de unga*.

Snart behövde jag fatta beslut angående musik som inte fanns i min egen samling. En dag när jag var i skolan började en klasskamrat spela en olämplig sång. Det kändes inte bra att lyssna på sången så jag bad honom byta, och det gjorde han. Jag vet att var och en av oss kan ha samma

mod i sådana situationer. Och när andra kanske inte byter sång för vår skull har vi fortfarande ett alternativ: Vi kan gå någon annan stans.

Jag vet att vi kan komma närmare vår himmelske Fader genom god musik. Musik kan upplyfta oss, inspirera oss, inbjuda den Helige Anden att vara med oss, få oss att göra sådant som är rättfärdigt och hjälpa oss stå emot motståndarens frestelser (se *Vägledning för de unga* [häfte, 2011], s. 22–23).

Kom ihåg att när vi sjunger de rättfärdigas sånger så ber vi faktiskt till vår Fader i himlen. ■

Författaren bor i Metro Manila i Filippinerna.

VÄLJ GOD MUSIK

"Musik har en djupgående inverkan på ditt sinne, din ande och ditt uppträdande.

Välj noga den musik du lyssnar på. Lägg märke till hur du känner dig när du lyssnar på den. En del musik kan innehålla onda och destruktiva budskap. Lyssna inte på musik som uppmuntrar till omoral eller förhårligar våld med sin text, rytm eller intensitet. Lyssna inte på musik som innehåller vulgärt eller otrevligt språk eller uppmuntrar till onda gärningar. Sådan musik kan göra dig mindre mottaglig för Anden."

Vägledning för de unga (häfte, 2011), s. 22.

GE FRAMTIDEN EN RIVSTART

Ladda upp med kunskap och se hur långt den tar dig.

GENOM TUNNA VÄGGAR

Vi insåg inte förrän senare att när vi undervisade en familj om evangeliet så undervisade vi också deras grannar.

Monica Garcia Adams

S om kvinnliga missionärer undervisade vi om evangeliet för en kvinna som bodde i en enkel bostad vid foten av en stor kulle nära en liten soptipp i utkanten av Asunción i Paraguay.

Soledad och hennes make Oscar bodde i ett rum i ett långsmalt hus som egentligen var en rad sammanhängande rum sida vid sida, med mycket tunna väggar. Varje rum var en liten bostad med ett fönster, en dörr, ett bord och en säng. Det fanns flera sådana byggnader i det här området som var byggda av trä och hade halmtak och jordgolv. Lera som hade stuckits in i sprickorna höll en del av kylan borta.

Soledad lyssnade

Soledad var mamma till tre små barn och hon var själv ung — och överväldigad. Hon kunde nätt och jämnt ta hand om sitt hem och barnens dagliga behov. Men hon verkade tycka om våra besök och inse ett behov av Gud i sitt liv.

Soledad uttryckte sina tankar och känslor fritt. Hon hade blivit förälskad

och rymt hemifrån med Oscar fastän hennes föräldrar inte tyckte om det. Varken hon eller hennes make hade någon utbildning eller något jobb och framtiden såg mörk ut. Hon undrade om Gud hade övergett henne och om han straffade dem för de dåliga val de hade gjort.

Oscar sålde prydnadssaker som dörrförsäljare för att hjälpa familjen överleva. När han hade haft en

lyckad dag köpte han mat och ibland små presenter till barnen. Men när det hade gått dåligt kom han ofta hem nedstämd, arg och onykter.

Vi kände utmaningen att hjälpa dem hantera så många timliga bekymmer. Men vi kände oss också manade av Anden att fortsätta älska och undervisa dem, fastän deras framsteg ibland var en besvikelse. Efter flera ytterligare besök och

efter att ha bett uppriktigt kände vi slutligen att vi behövde ge dem lite tid till att fundera över det vi hade undervisat om, studera Mormons bok och be själva.

Vi förklarade hur vi kände för Soledad och hon blev upprörd. Hon kände att vi övergav hennes familj. Hon berättade också att de väntade sitt fjärde barn och visste inte hur de skulle klara det. I rena ilska sade

hon att vi skulle gå därifrån och aldrig komma tillbaka.

Juan lyssnade också

Utän att vi visste det hade deras granne Juan lyssnat genom väggen på vad vi hade undervisat om. Han var ung, nyfiken och mycket blyg. Medan han hade lyssnat hade många frågor uppstått om frälsningsplanen, Mormons bok och omvändelse. Han hade till och med lånat Soledads Mormons bok, läst den och bett om allt som han i tysthet hade lärt sig.

Dagarna gick. Juan började bli orolig när vi inte kom tillbaka för att undervisa Soledad och Oscar. Så en kväll när det drog ihop sig till ett regnoväder, frågade han Soledad var vi bodde och hur han kunde kontakta oss. Hon sade att hon inte visste det och han började gråta. Han bar sitt vittnesbörd för henne om att vårt budskap var sant och sprang ut i den stormiga kvällen för att leta efter oss medan regnet öste ner och förvandlade vägarna till lervälling.

Flera timmar senare, trött och frusen, letade han fortfarande. Han började be medan han fortsatte vidare genom mörkret och lovade sin Fader i himlen att om han skulle hjälpa honom hitta oss så skulle han döpas och tjäna honom resten av sitt liv. Under tiden började Soledad, inspirerad av Juans vittnesbörd, att be

om att vi skulle komma tillbaka. Juan kom hem men fortsatte att be och läsa Mormons bok under de två dagarna som följde. Soledad bad också uppriktigt och pratade med Oscar. De började läsa Mormons bok tillsammans.

Och vår himmelske Fader lyssnade

Två dagar efter ovädret kände min kamrat och jag när vi knäböjde i bön att vi skulle återvända till de små husen vid foten av kullen. Vi gick genast dit och när vi kom fram hälsades vi välkomna av glädjetårar och iver från Soledad, Oscar, deras barn och Juan. De berättade allt som hade hänt och från den stunden var allihop ivriga att få lära sig mer om evangeliet. Det dröjde inte länge förrän Juan döptes, och Soledad och Oscar följde snart efter.

Jag kommer ihåg att jag undrade varför vi hade en så stark känsla av att vi skulle fortsätta undervisa fastän Soledad och Oscar inte visade så bra gensvar. Jag kommer ihåg att jag undrade varför vi var så angelägna om att återvända när vi hade blivit ivägkörda i ilska. Men när jag såg glädjen som Juan kände och sedan även Soledad och Oscars familj så visste jag att förutom att Juan lyssnade genom tunna väggar så lyssnade vår himmelske Fader på bönerna från var och en av oss, böner som kom från hjärtat. ■

Författaren bor i Utah i USA.

**Äldste
Neil L. Andersen**
i de tolv apostlarnas
kvorum

LÄRA SIG AV LEVANDE PROFETER

*Kan vår uppmärksamhet på brödernas
råd och undervisning vara mer aktiv,
sökande och följsam?*

Vi älskar naturligtvis president Thomas S. Monson, de två rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum. Men samtidigt som jag betygar vår kärlek och lojalitet, vill jag fråga: Kan vår uppmärksamhet på dessa bröders råd och undervisning vara mer aktiv, sökande och följsam?

Första presidentskapet — Henry B. Eyring, president Thomas S. Monson, Dieter F. Uchtdorf

Fyra frågor att ställa

Tänk på hur ni skulle besvara följande frågor:

1. Kan du namnen på de tre medlemmarna i första presidentskapet och namnen på var och en av de män som utgör de tolv apostlarnas kvorum? Det är de femton män som ni och jag stödjer som profeter, siare och uppenbarare.
2. Om vi håller upp en bild på de här bröderna, känner du då igen var och en av dem? Vi lyssnar sällan särskilt noga på någon som vi inte känner igen eller känner.
3. Skulle du kunna berätta för mig vilka råd vi fick av första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum under den senaste generalkonferensen? Och kan du berätta vad president Monson, president Eyring och president Uchtdorf tog upp i budskapen från första presidentskapet i *Liahona* i år?
4. Kanske ännu viktigare: Kan du berätta om något nyligen fattat beslut där du förändrade något i ditt liv på grund av råd som du fått av en av dessa femton män?

Herrens mönster

Skälen till att våra svar på de här frågorna är så viktiga har att göra med första presidentskapets och de tolv apostlarnas kallelse och ansvar. Närhelst Herrens kyrka har upprättats har Herren kallat profeter och apostlar. Frälsaren sade: ”Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er och [ordinerat] er” (Joh. 15:16). Till de här männen ger ordinationen en andlig kraft och ett högtidligt ansvar, en kraft att veta och vittna samt ett

EN STÄNDIG STRÖM AV UPPENBARELSE

”Vi har Bibeln, Mormons bok och Läran och förbunden, men alla dessa böcker kan inte, utan de levande oraklen och en ständig ström av uppenbarelser från Herren, leda ett folk in i Guds celestia rike. ...

Dessa uppteckningar är naturligtvis alla av oerhört stort värde. De kan inte prisas nog högt, ej heller kan de studeras alltför noggrant. Men i sig själva, med allt det ljus de ger, är de otillräckliga när det gäller att vägleda människornas barn och leda dem till Guds närhet. För att vi skall ledas dit krävs ett levande prästadöme och ständig uppenbarelse från Gud till folket alltefter de omständigheter de må hamna.”²

President George Q. Cannon (1827–1901), förste rådgivare i första presidentskapet, *Gospel Truth: Discourses and Writings of George Q. Cannon*, sammanst. av Jerreld L. Newquist (1987), s. 252.

ansvar att undervisa och välsigna. Den ger också ett ansvar och ett löfte till oss alla. Vi har ansvaret att lyssna och följa, och vi har löfte om att välsignelser kommer när vi tror på och handlar efter deras ord.

När Herren kallade tolv lärjungar i Amerika efter sin uppståndelse, lärde han folket: ”Välsignade är ni, om ni ger akt på dessa tolv ord, som jag har utvalt bland er att verka bland er och vara era tjänare” (3 Nephi 12:1). I vår tid, under en mycket svår tid, lovade Herren de heliga: ”Om mitt folk hörsammar min röst och mina tjänares röst vilka jag utsett att leda mitt folk, se, sannerligen säger jag er: De skall inte flyttas från sin plats” (L&F 124:45).

Det här är Herrens mönster. Han kallar femton män från ”livets vardagliga uppgifter”¹ och ger dem nycklar och makt till att leda

oss. Vi måste inte lyda. Det finns inget tvång. Men om vi uppmärksammar deras ord, om vi ger ett gensvar och är villiga att förändra vårt handlande då den Helige Anden bekräftar deras råd, ska vi inte flyttas från våra platser — det betyder att vi håller fast vid ledstängan och alltid står säkert på stigen som leder till livets träd. ■

Från Kyrkans utbildningsverksamhets brasafton den 4 mars 2007, två år innan äldste Andersen kallades till de tolv apostlarnas kvorum.

SLUTNOTER

1. Boyd K. Packer, ”De tolv apostlarna”, *Nordstjärnan*, jan. 1997, s. 6.
2. President Wilford Woodruff sade följande angående vikten av levande profeter: ”Även om vi hade framför oss varje uppenbarelse som Gud någonsin gett människan, om vi hade Enoks bok, om vi hade de oöversatta plåtarna framför oss på det engelska språket, om vi hade de uppteckningar från Johannes uppenbararen som är beseglade, och alla andra uppenbarelser, och de travades i en hög på trettio meter, så skulle inte Guds kyrka och rike växa i denna eller i någon av världens tidsåldrar utan Guds levande orakel” (*Kyrkans presidenters lärdomar: Wilford Woodruff*, s. 196).

De tolv apostlarnas kvorum

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

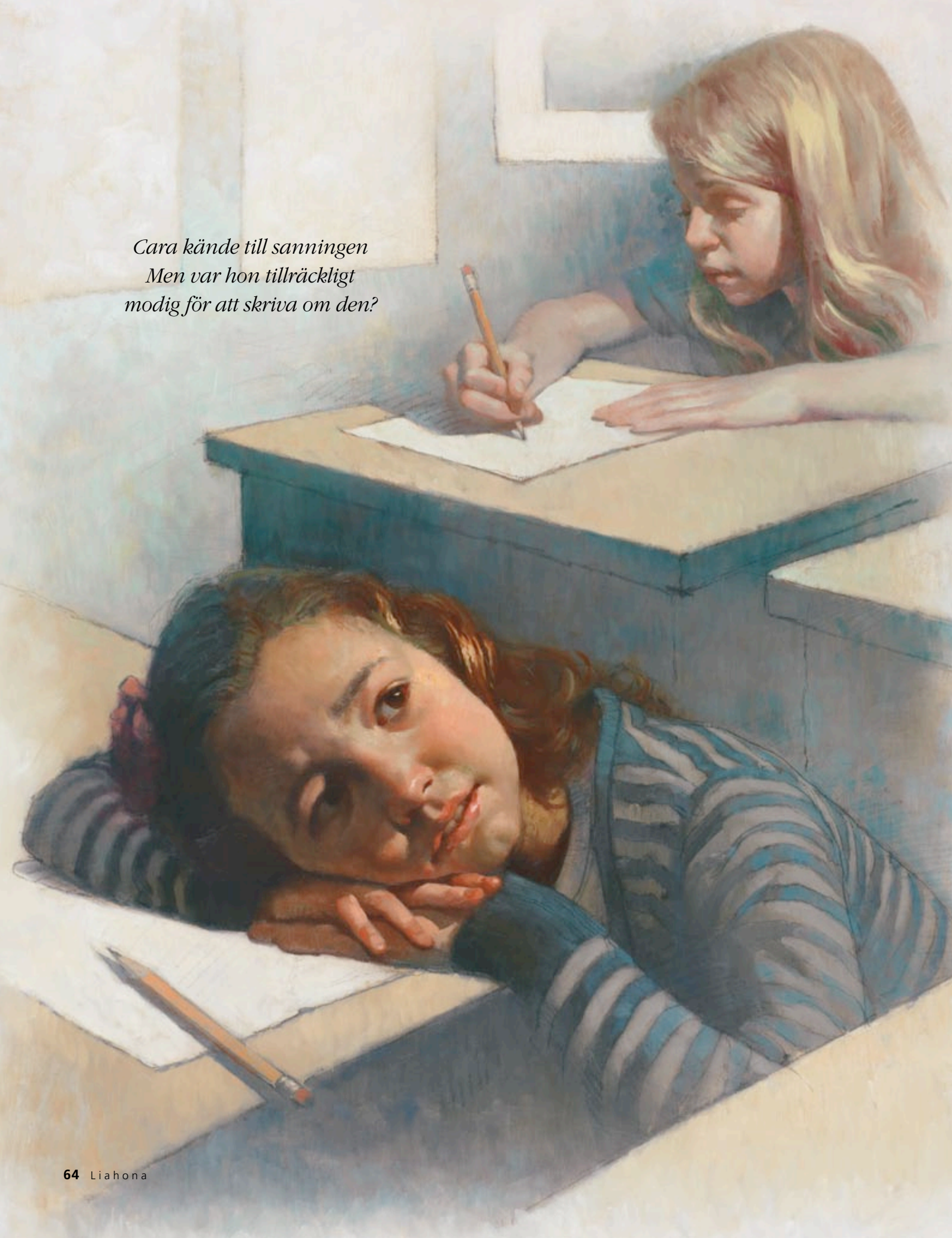

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

*Cara kände till sanningen
Men var hon tillräckligt
modig för att skriva om den?*

Skrivera det rätta

Jan Pinborough

Kyrkans tidningar

Baserad på en sann berättelse

"Jag skäms inte för [Kristi] evangelium" (Rom. 1:16).

Cara lade ner pennan och stirrade på papperet på sin bänk. Det var tomt, förutom hennes namn och en stor suddfläck. "Vad ska jag skriva?" tänkte hon.

På andra sidan gången skrev hennes vän Lily flitigt. Cara lade ner huvudet och vilade det på armen.

Cara tyckte verkligen om sin nya skola. Den låg i en annan religions kyrkobyggnad och hennes nya klass var så liten att läraren, fröken Schmidt, hade tid att hjälpa henne med matten. Varje dag efter matten höll fröken Schmidt en lektion ur Bibeln. Vanligtvis liknade bibellektionerna det som Cara hade lärt sig hemma och i Primär.

Men för några veckor sedan under en lektion om dop, hade fröken Schmidt sagt till klassen att spädbarn som dog innan de hade döpts inte kunde komma till himlen. Sedan sade hon att ett av hennes egna barn hade dött direkt efter födseln. När fröken Schmidt sade det såg det ut som om hon skulle börja gråta.

"Men bebisar som dör *kommer* till himlen", ville Cara säga. Om bara

fröken Schmidt fick veta det kanske hon inte skulle vara så ledsen längre. Men Cara var för blyg för att säga något.

Efter skolan berättade Cara för mamma vad fröken Schmidt hade sagt. "Kunskapen att bebisar kommer till himlen är en av välsignelserna vi har tack vare Mormons bok", sade mamma. Cara hoppades att fröken Schmidt skulle läsa Mormons bok en dag. Hon önskade att hon var tillräckligt modig för att berätta för henne om det.

Nu i klassen i dag hade fröken Schmidt sagt till klassen att Gud, Jesus och den Helige Anden är en person. Cara tänkte på hur vår himmelske Fader och Jesus uppenbarade sig för Joseph Smith i den heliga lunden. Hon *visste* att de var två separata personer och att var och en hade en kropp. Hon var glad att hon visste det säkert, redan innan hon hade pratat med mamma och pappa om det.

Men sedan hade fröken Schmidt sagt: "Ta fram ett papper och skriv om det vi har pratat om."

Det var då Cara fick en orolig känsla i magen. Hon ville skriva på det sättet som läraren ville att hon skulle skriva. Kunde hon vara modig nog att skriva det som hon visste var sant?

Cara lutade huvudet mot bänken och bad en tyst bön. "Käre himmelske Fader, vad ska jag göra?"

Nästan med en gång började Cara känna sig lugn och fridfull inuti. Den Helige Anden viskade att om hon skrev det som fanns i hennes hjärta skulle allt bli okej.

Cara lyfte på huvudet, tog upp pennan och började skriva.

Vår himmelske Fader och Jesus är två åtskilda personer. De har kroppar av kött och ben precis som vi. Den Helige Anden är en Ande som kan tala till oss i hjärtat.

När Cara hade skrivit några meningar till lade hon ner pennan. Hon visste inte vad fröken Schmidt skulle tycka om det som hon hade skrivit, men hon var glad att hon hade kunnat berätta för sin lärare om något viktigt och sant. ■

President Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, "The Restoration", *New Era*, okt. 2011, s. 5.

"Var ödmjuk och vittna om evangeliets återställelse. ... Var modig. Ha tro. Var inte rädd. Lita på Herren."

Jesus är min herde

Sweetly ♩ = 86-98

(Förenklad)

Words and music by Tammy Simister Robinson
a tempo

mp 1. Je - sus is my
rit. 2. Je - sus is my

Shep - herd. I'm His pre - cious lamb. Ten - der - ly He guides me
Shep - herd. Je - sus knows my name. For His sheep are num - bered;

with His gen - tle hand. Calm are wa - ters where He leads. Green are pas - tures
each He loves the same. If my ti - ny feet should roam, He would seek to

rit. *a tempo* 1.
where He feeds me. Je - sus is my Shep - herd. He loves me.
bring me home. —

2. *rit.*
He loves me. *p* He loves me.

© 2001 by Tammy Simister Robinson. Arr. © 2013 by Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved.

This song may be copied for incidental, noncommercial church or home use.

This notice must be included on each copy made. Original version found at music.lds.org.

Jean A. Stevens
första rådgivare i
Primärföreningens
generalpresidentskap

Trofasta exempel

*”Och ett litet barn skall [leda] dem”
(2 Nephi 21:6).*

Som medlem i Primärs generalpresidentskap älskar jag att träffa barn över hela världen. Vart jag än går träffar jag underbara barn som följer Jesus Kristus och trofast lever efter evangeliet. Ofta leder de sina familjer och andra i att följa buden.

En gång besökte en generalauktoritet en församling i Hongkong där medlemmarna kämpade för att försörja sina familjer. Han sade

till biskopen att medlemmarna skulle betala sitt tionde.

Biskopen blev orolig. Medlemmarna hade knappt tillräckligt med mat och pengar för att sörja för sina behov.

”Om de betalar sitt tionde kommer Herren att välsigna dem”, sade generalauktoriteten.

Biskopen tänkte efter en stund.

Sedan sade han: ”Jag ska prata med några av de mest trofasta medlemmarna i församlingen — primärbarnen!”

Följande söndag besökte biskopen

Primär. Han undervisade barnen om tiondelagen. Han bad dem betala tionde på pengarna de tjänade. Barnen lovade att de skulle göra det — och de gjorde det!

Flera månader senare hade biskopen ett möte med de vuxna i församlingen. Han sade till dem att barnen hade betalat tionde.

”Är ni villiga att betala tionde också?” frågade han.

De vuxna blev rörda av barnens trofasta exempel. De sade att de också skulle betala sitt tionde. Efter som barnen var exempel fick deras familjer de välsignelser de behövde (se Mal. 3:8–10). Allas tro och vittnesbörd stärktes.

Var du än bor kan du leda andra med ditt goda exempel. Håll buden och följ Jesus Kristus. Då är du till välsignelse för din familj och andra.

Vi ber för dig. Och vi vet att som det var för barnen i Hongkong, kan ditt exempel ha gott inflytande! ■

Templet i Nauvoo och fängelset i Carthage

*Följ med och upptäck
de här viktiga platserna
i kyrkans historia!*

Jennifer Maddy

År 1841 var många av de heliga i Nauvoo fattiga. Men de visste att de behövde bygga ett tempel, som Herren hade sagt. Över 1000 män arbetade på att bygga templet. Kvinnorna sydda skjortor och lagade mat till arbetarna. Många gjorde uppoffringar för att templet skulle kunna byggas. De såg fram emot välsignelserna de skulle få där.

Fängelset i Carthage

Arbetet på templet avbröts i juni 1844 när profeten Joseph Smith dödade. Joseph och flera andra män hade förts till fängelset i Carthage. Den 27 juni stormade en pöbelhop in i fängelset. De sköt och dödade Joseph och hans

bror Hyrum.

Templet färdigställs

De heliga var förtvivlade över att deras profet var borta. Brigham Young, som var president för de

tolv apostlarnas kворum, visste att Herrens verk skulle fortsätta. De heliga byggde färdigt templet till slut. Kyrkans ledare arbetade dag och natt i templet så att de heliga skulle kunna döpas för sina

*Det ursprungliga templet i
Nauvoo hade 30 solstenar.*

*En halvmåne karvad
på templets yttervägg.*

Statyer av Joseph och Hyrum framför fängelset i Carthage. "I livet var de inte söndrade och i döden var de inte åtskilda!" (L&F 135:3).

Pöbelhopen sprang upp för den här trappan i fängelset i Carthage för att få tag på Joseph och hans följeslagare.

Joseph och de andra männen var i ett rum på övervåningen i fängelset.

Templet återuppbyggs

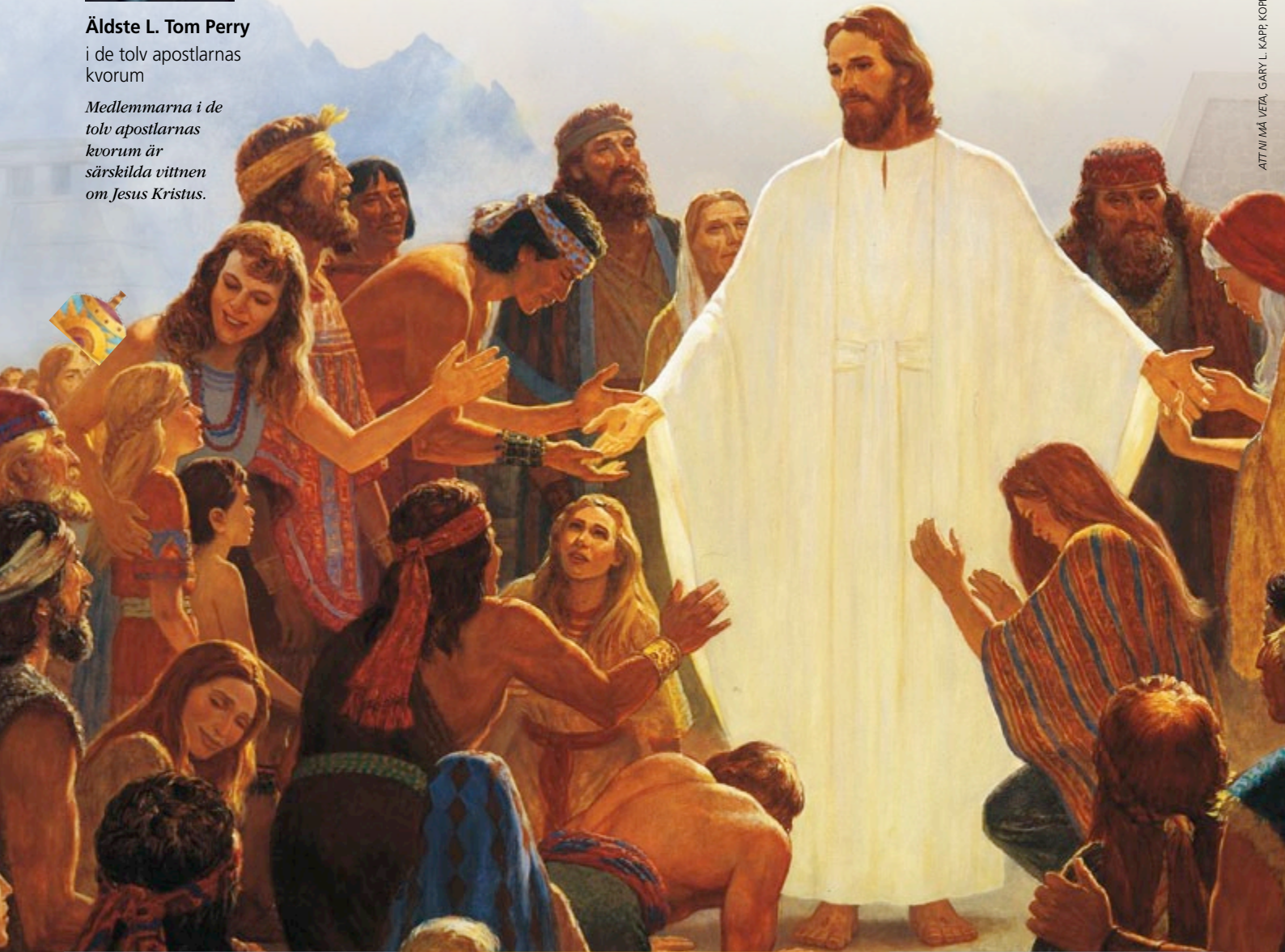
När de heliga hade lämnat Nauvoo förstördes templet i en brand och av en tornado. År 1999 tillkännagav president Gordon B. Hinckley (1910–2008) att templet i Nauvoo skulle återuppbyggas på samma plats. I dag kan man se det här vackra templet precis som det såg ut på 1840-talet. ■

Äldste L. Tom Perry
i de tolv apostlarnas
kvorum

*Medlemmarna i de
tolv apostlarnas
kvorum är
särskilda vittnen
om Jesus Kristus.*

Varför är det viktigt att ha både Bibeln och Mormons bok?

Både Bibeln och Mormons bok är nödvändiga för vår frälsning.

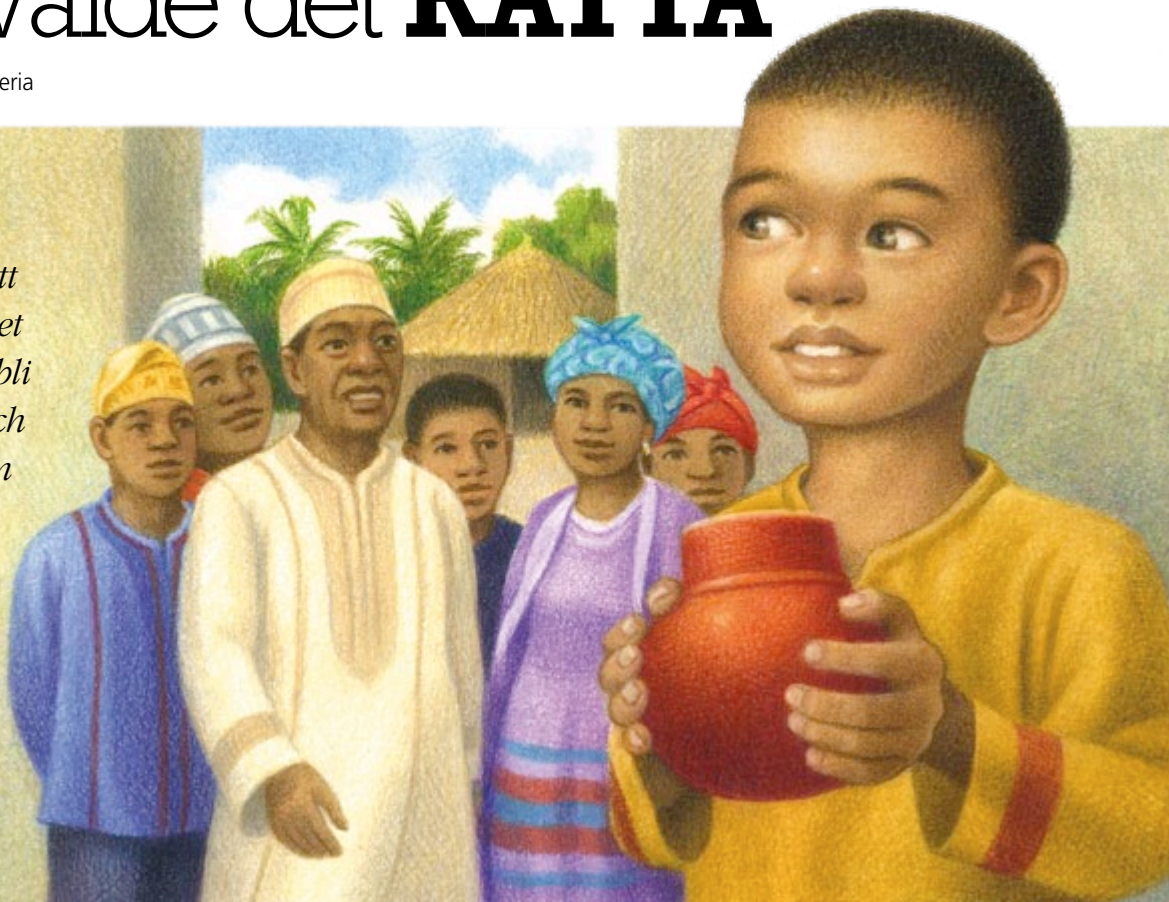
Vilken välsignelse det är att ha berättelsen om vår Herres och Frälsares mission som förkunnas i Mormons bok för att lägga till ännu ett vittnesbörd till läran som förkunnas i Bibeln.

Båda är nödvändiga för att vi ska kunna undervisa och lära oss om Kristi fullständiga lära.

Jag valde det **RÄTTA**

Ekene B., 7 år, Nigeria

Om jag vägrade att dricka vinet kunde jag bli straffad, och likaså min familj.

"Lär dig i din ungdom att hålla Guds bud" (Alma 37:35).

Jag åkte med mina föräldrar för att besöka mina föräldrars by för ett nyårsfirande. Det var tre år sedan vi hade besökt byn och vi såg fram emot att träffa vänner och familjemedlemmar igen. När vi kom dit blev vi glatt hälsade välkomna.

När nyårsafton kom samlades vi tillsammans med andra för en traditionell ceremoni för att önska den äldsta sonen i varje familj trygghet, ett långt liv och framgång. Jag är den äldsta sonen i min familj. Jag

fick veta att de som deltar förväntas dricka vin som en del av ceremonin.

Jag blev mycket orolig. Jag insåg ju att jag skulle bryta mot Vidsmordet om jag drack vinet. Men jag insåg också att om jag inte drack vinet så skulle jag kanske straffas för brist på respekt — och min familj skulle straffas också. Då kom jag att tänka på vad mor hade lärt mig: När man är i en situation som man inte kan kontrollera så ska man be till vår himmelske Fader om att han ska hjälpa en.

Jag bad tyst: "Himmelske Fader,

låt din ande vägleda mig till att göra det som är rätt."

När det var min tur att dricka vinet var jag nervös, men jag pratade högt och klart. "Min kropp är ett tempel. Jag ska inte bryta Vidsmordet", sade jag.

Byäldsterna blev mycket förvånade. De vände sig mot mig och sade: "Du verkar vara mycket säker på det du gör. Vi vill gärna höra mer om dina åsikter."

Min familj och jag blev inte straffade och vår tro stärktes. Jag vet att min himmelske Fader hjälpte mig ha modet att välja det rätta. ■

VÅR SIDA

Jag älskar min mamma väldigt mycket och tycker om att hjälpa henne med disken. Jag ber också för pappa. Jag vet att vår

himmelske Fader säger: "Slå inte andra, kalla inte andra för något elakt och skada inte små djur."

Ya-Se C., 4 år, Taiwan

Prince och hans systrar läser skrifterna under en hemafton.

Under hemaftnarna tycker jag om att berätta om ett skriftställe och be en bön. Jag tycker om mina vänner i Primär och jag tycker om att föda upp och ta hand om duvor. Jag skulle vilja komma till templet i Nauvoo i Illinois en dag, och jag vill också vara en missionär. Jag älskar min familj så mycket! Jag vet att kyrkan är sann och jag älskar Mormons bok.

Prince M., 9 år, Filippinerna

Macarena G., 8 år, Chile

Grattis på födelsedagen, av James C., 5 år, Peru

Jag vet att Jesus Kristus lever, att han älskar oss och att kyrkan är sann. Berättelsen om livets träd lär oss att om vi följer evangeliet så kan vi bli lyckliga.

Manuelis R., 5 år, Venezuela

**Sarah G., 6 år,
Guatemala**

FÖRSÖKER LIKNA JESUS

När jag kom ut från skolans gymnastiksal ramlade alla mina saker ut ur min rygsäck, och leksaken jag hade i den var borta. Jag trodde att min vän hade tagit leksaken för han hade försökt köpa den av mig tidigare under dagen. Jag blev ledsen för det betydde att vi inte skulle vara vänner längre. Den kvällen bad jag om att den som hade tagit leksaken skulle förstå att det var fel och ge den tillbaka till mig. Nästa dag i skolan gav min vän tillbaka leksaken till mig och bad mig förlåta honom så att vi kunde vara vänner igen. Jag var så glad och jag förlät honom. Jag är tacksam för att den Helige Anden hjälpte min vän och mig förstå vad som var rätt. Jag vet att jag kan be till min himmelske Fader när som helst och han hjälper mig.

Brandon A., 8 år, Mexiko

En gång tog mamma och jag mina bröder till flygplatsen eftersom de skulle åka på en resa. Det var mycket trafik och vi var rädda

att de skulle missa planet. Mamma mätte inte så bra heller. Då bad jag en bön och hade tro på att den skulle besvaras. Vi kom fram med mina bröder till planet i tid! Jag vet att min himmelske Fader hörde min bön.

Sara P., 11 år, Italien

När det bara var en eller två dagar kvar till mitt dop och min konfirmation fick jag feber och mätte inte så bra. Jag ville

inte skjuta upp mitt dop. Jag kände att jag skulle döpas på den dag som vi bestämt. Många släktingar och vänner kom till mitt dop. En del av dem är inte medlemmar i kyrkan. När jag döptes gick febern ner med en gång och jag kände mig mycket bättre. Den dagen kände jag den Helige Anden mycket starkt. Jag är tacksam för att jag kunde döpas och ta emot den Helige Anden.

Sara M., 8 år, Spanien

Milton med sin pappa på sin dopdag.

Primärbarnen i Monay församling i Cuenca stav i Ecuador tycker om att lära sig om evangeliet.

Jag ska alltid komma ihåg dagen då jag döptes för det var den viktigaste dagen i mitt liv. Det var den dagen jag ingick ett förbund med min himmelske Fader. Jag vet att min himmelske Fader och Jesus Kristus lever och att de älskar mig väldigt mycket. Jag tycker om att vara vid templet fastän jag inte kan gå in än.

Milton Aarón V., 10 år, Ecuador

Jag ska tjäna Gud av allt mitt hjärta, all min förmåga, allt mitt förstånd och all min styrka

En dag på en rast såg Madison en flicka som grät för att någon hade sagt något elakt till henne. Madison tyckte synd om flickan och gick bort till henne för att trösta henne. "Vill du leka med mig?" frågade hon flickan.

Den dagen tjänade Madison med hjärtat. Hon följde Jesu Kristi exempel och visade kärlek till någon som behövde det. Vi kan visa vår kärlek till vår himmelske Fader genom att tjäna andra av allt vårt hjärta, all vår förmåga, allt vårt förstånd och all vår styrka. Vi kan tjäna av allt som vi är!

Hur tjänar vi av allt vårt hjärta? Vi kan tjäna av allt vårt

hjärta genom att visa kärlek och vara vänlig mot andra. Vi bryr oss om vad andra behöver. När vi tjänar glatt, tjänar vi av allt vårt hjärta.

Hur tjänar vi av allt vårt förstånd? Vi kan tjäna av allt vårt förstånd genom att tänka på hur vi kan tjäna andra. När vi ser behoven hos andra omkring oss och tänker på vad vi kan göra för att hjälpa dem så tjänar vi av all vår makt.

Hur tjänar vi av all vår själ och förmåga? Att tjäna andra av all vår själ och förmåga kan vara att göra hushållssysslor och arbeta hårt för att hjälpa andra. Vi kan ofta välsigna och tjäna andra genom att göra sådant som är svårt för dem att göra. ■

DAGS FÖR SAMTAL

Bestäm er som familj för vad ni kan göra tillsammans för att tjäna av allt som ni är. Förklara att när vi tjänar andra så tjänar vi också vår himmelske Fader.

TJÄNA AV ALLT VAD DU ÄR

Välj ett sätt som du vill tjäna andra på från vart och ett av områdena här nedanför eller kom på egna förslag.

När du har gjort en sak för att tjäna någon så färglägger du figuren bredvid beskrivningen.

HJÄRTA

Tala om för dina föräldrar eller syskon att du älskar dem.

FÖRSTÅND

Skriv ett brev till en far- eller morförälder.

FÖRMÅGA OCH STYRKA

När dina föräldrar ber dig att göra något, arbeta då flitigt på det.

Gör något snällt för någon som är ensam. Le åt någon.

Erbjud dig att hjälpa en bror eller syster med läxorna.

Hjälp en bror eller syster med en hushållssyssla.

SÅNG OCH SKRIFTSTÄLLE

- "Vi har valt att tjäna", *Barnens sångbok*, s. 174
- Läran och förbunden 59:5

Hjälp till att planera ett tjänandeprojekt för din familj.

Kratta löv, dra upp ogräs eller gör något annat för att hjälpa din familj.

Jesus stillar stormen

Charlotte Mae Sheppard, Utah, USA

En dag när Jesus och hans lärjungar var ute och seglade i en båt blev det ett hemskt oväder.

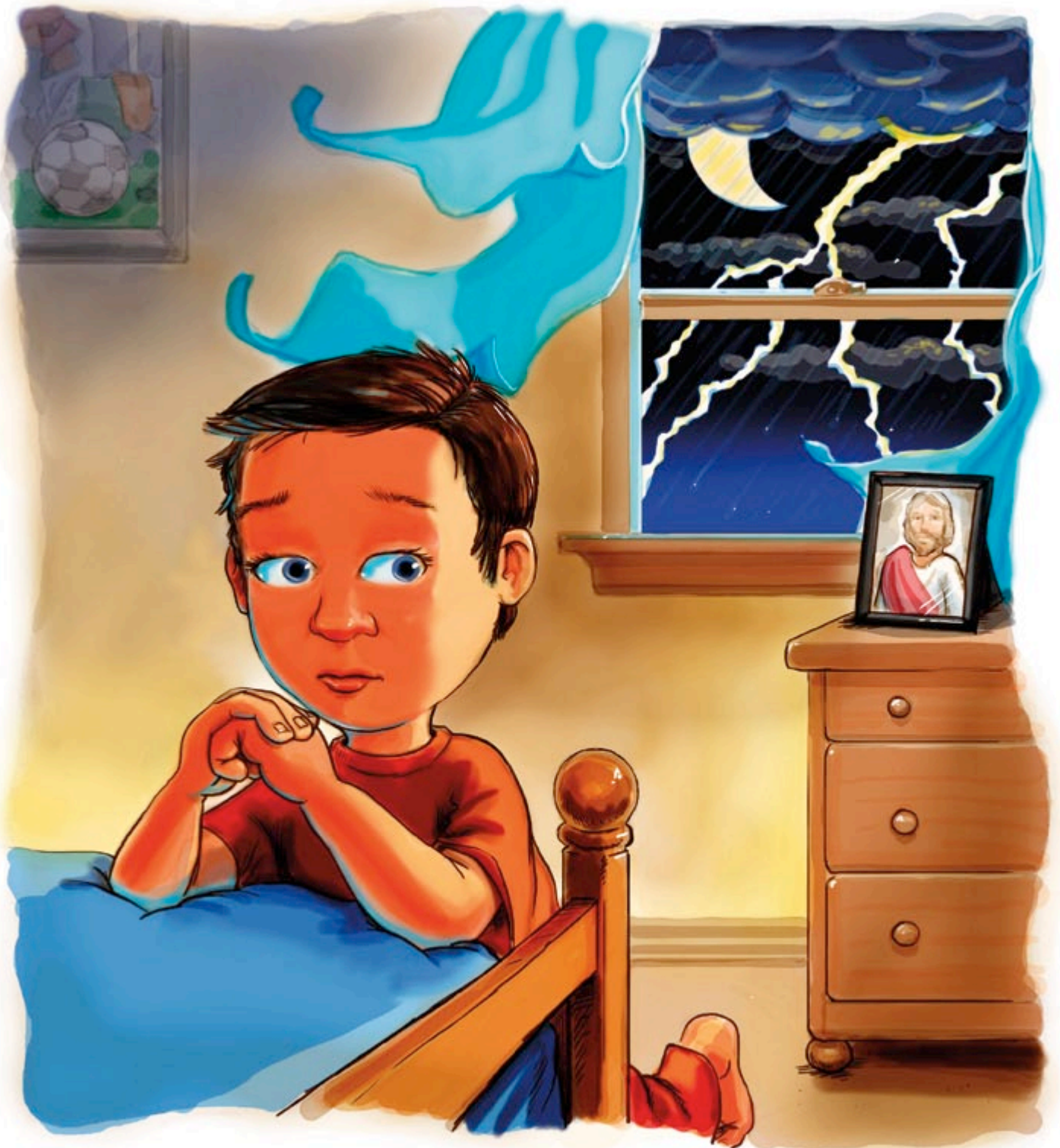
Vågorna gick höga. Vinden blåste. Lärjungarna var rädda att båten skulle sjunka.

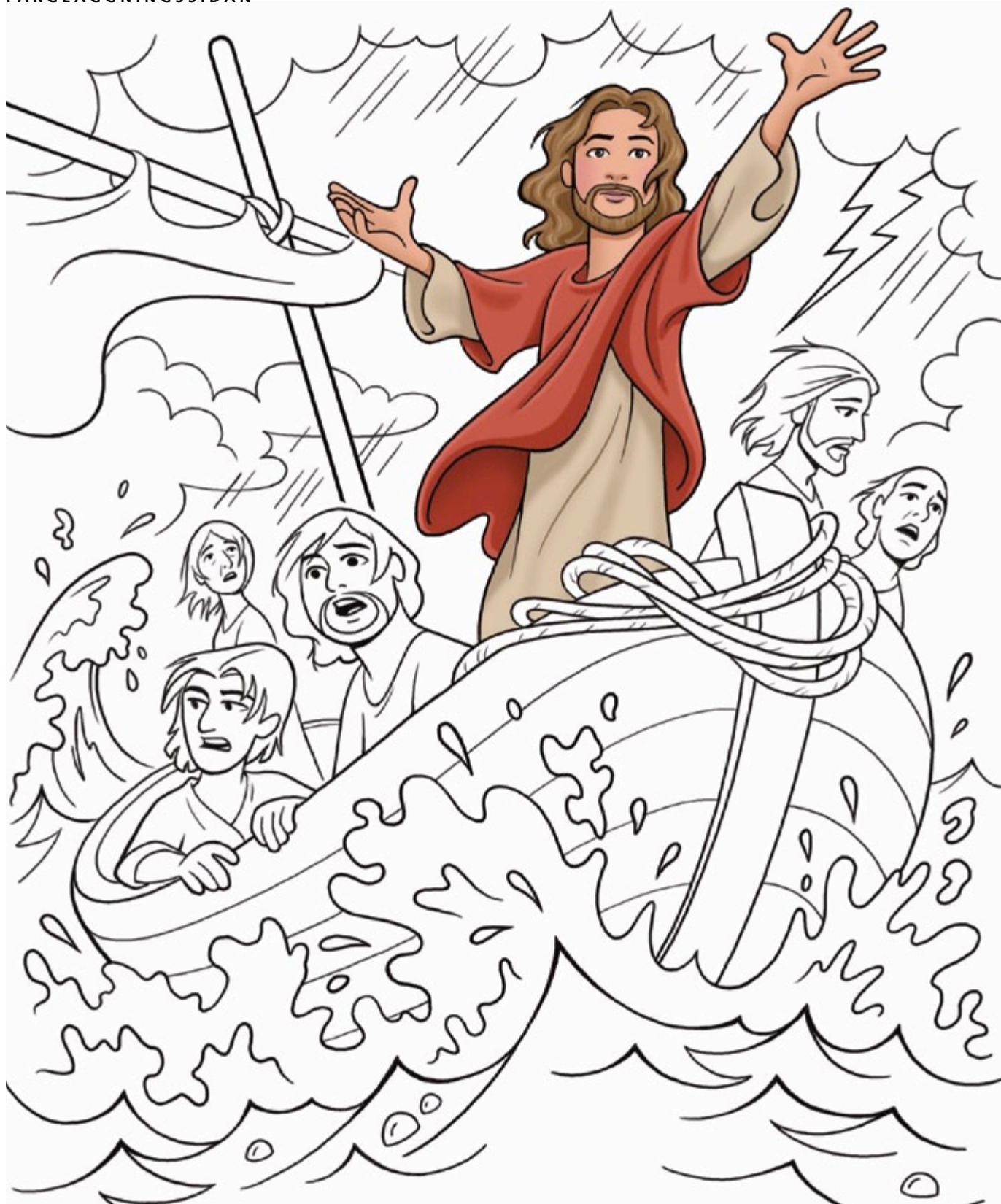
Lärjungarna letade efter Jesus. När de hittade honom låg han och sov. "Rädda oss!" ropade de. "Varför är ni rädda?" frågade Jesus.

Jesus ställde sig upp och befälde stormen att lugna sig. Lärjungarna såg på medan vågorna slutade slå och vinden slutade blåsa. Stormen var över, precis som Jesus hade befallt.

Ibland blir vi rädda när det händer skrämmande saker. Men Jesus är nära. Vi kan känna oss trygga och lugna när vi tänker på honom. ■

Jesus stillar stormen

”Sedan reste [Jesus] sig och talade strängt till vindarna och sjön, och det blev alldeles lugnt” (Matt. 8:26).

DET LÄNGSTA SAKRAMENTS- MÖTET

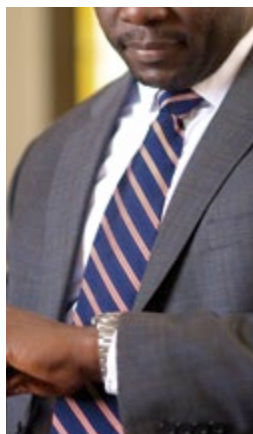
Okon Edet Effiong

Jag tycker om att läsa kyrkans religiösa böcker. Och eftersom sådana böcker inte är så vanliga i Nigeria lånade jag dem av en vän. Jag vill lämna tillbaka min väns böcker inom några dagar så jag har dem alltid med mig och använder mina fria stunder till att läsa.

En söndag hade jag en lånad bok med mig på ett sakramentsmöte i församlingen jag besöker som högrådsmedlem. Jag läste i boken medan jag väntade på att ge biskopen ett meddelande från stavspresidentskapet. När biskopen kom bad han mig prata med sin förste rådgivare eftersom han behövde hälsa på några besökare. När jag hade gett meddelandet till förste rådgivaren satte jag mig på förhöjningen.

Men jag hade bara hunnit sätta mig när jag upptäckte att min väns bok var borta. Men eftersom det bara var fem minuter kvar innan mötet skulle börja — och den presiderande auktoriteten satt på förhöjningen — tyckte jag inte att jag kunde gå därifrån. Jag kände mig illa till mods över att behöva göra min vän besviken, och med det började det längsta sakramentsmötet jag någonsin varit med på.

Jag hoppades att tiden skulle gå fort, men varje punkt på dagordningen kändes som den tog en evighet. Jag kände mig rastlös och bad tyst att Gud skulle bevara boken i säkerhet.

Sakramentsmötet är vanligtvis 70 minuter långt. Men en söndag verkade det vara hur långt som helst.

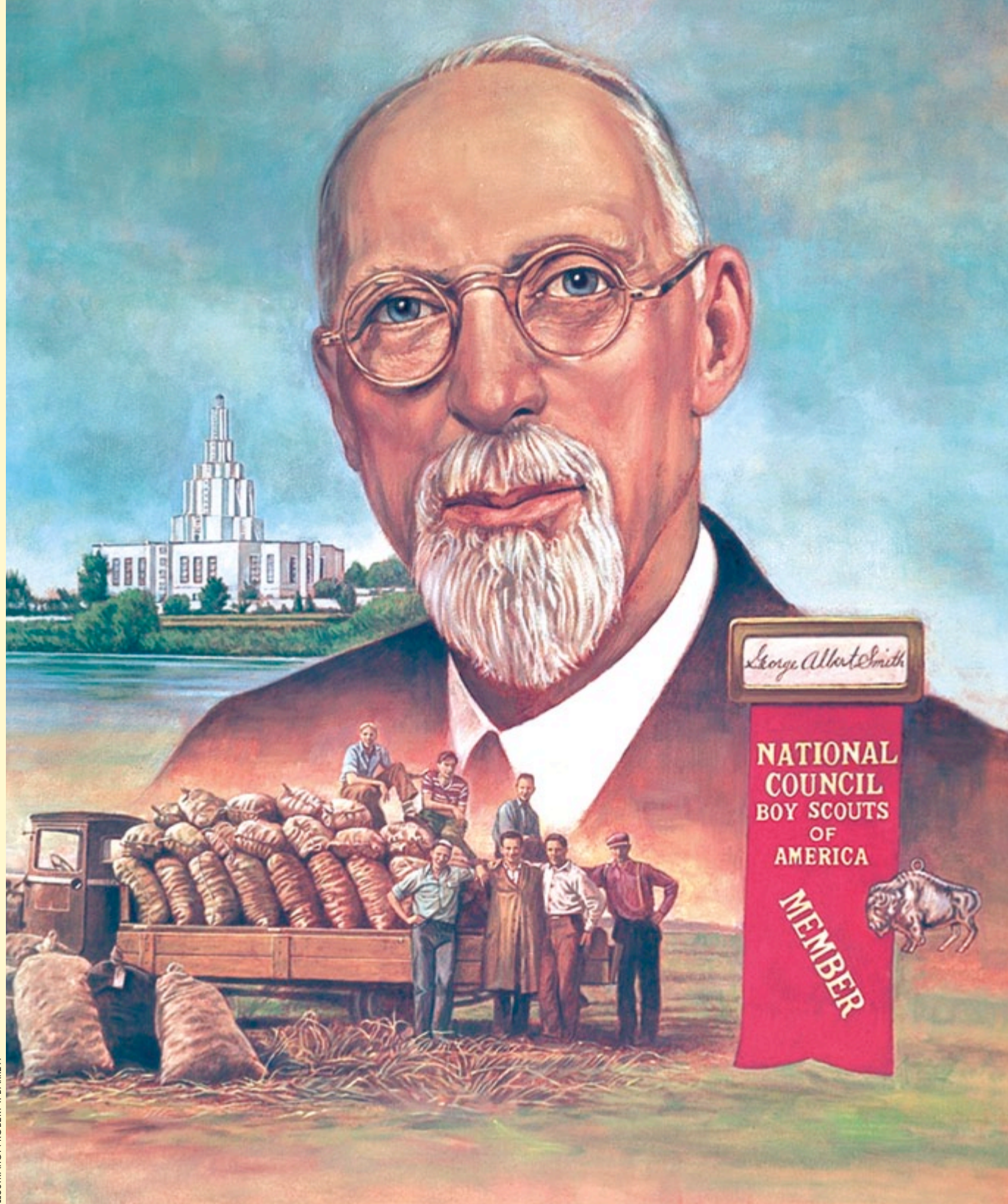
Talen var faktiskt inte långa, men jag var överväldigad av en oresonlig oro. Fem minuter innan mötet var slut stod jag inte ut längre. Jag gav ett meddelande till förste rådgivaren där jag frågade om jag hade lagt boken hos honom. Jag önskade att han skulle nicka. Men han skakade på huvudet.

Jag blundade inte under avslutningsbönen utan tittade noga på de kvarvarande platser där jag trodde att boken kunde vara. Samtidigt bestämde jag mig för att jag om så var nödvändigt skulle gå till söndagsskoleklassen och säga att jag hade förlagt en bok.

Men till min förvåning förändrades mina känslor drastiskt när sakramentsmötet var över, och jag var inte orolig för boken. Den Helige Anden visade mig — på bara en liten stund av andlig upplysning — att min oro var obefogad. Jag lärde mig att vad som *verkligen* betydde något var om jag skulle skydda det som Gud hade satt mig att förvalta eller inte. Jag såg genast en lista framför mig över sådant som jag kunde komma ihåg att Gud hade anförtrott mig: min själ, min familj, de som jag är hemlärare hos, de som jag borde berätta om evangeliet för, församlingsmedlemmar jag tjänar, mina döda förfäder som behöver tempelarbete utfört för dem, och så vidare.

Jag hittade boken efter vad som blev en viktig självrannsakande upplevelse. Men i slutet av det långa sakramentsmötet insåg jag också vilka områden i mitt liv som jag behövde förbättra mig inom. Och jag fick en beslutsamhet att arbeta på de prioriteringar som min himmelske Fader vill att jag ska arbeta på. ■

Författaren bor i Lagos i Nigeria.

GEORGE ALBERT SMITH

George Albert Smith var 21 när han kallades att tjäna de unga männen i kyrkan. Han engagerade sig i scoutrörelsen **Boy Scouts of America**, där han fick en utmärkelse för sitt tjänande. Medan George Albert Smith verkade som apostel var han också ledare för flera nationella och internationella jordbruksorganisationer. Han invigde **templet i Idaho Falls** i Idaho.

I den här artikeln, "Guds rättvisa och barmhärthighet", talar äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kvorum om att så tistlar som en metafor för att fångas in i synd. "Vi sår en liten tistel och får en mängd tistlar — i flera år, och stora buskar och grenar med tistlar. Vi blir aldrig av med dem om vi inte gör oss av med dem." För att läsa hans råd om hur vi kan omvända oss och göra anspråk på nåden, se sidan 20.

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

